

'Ασ' Όλα

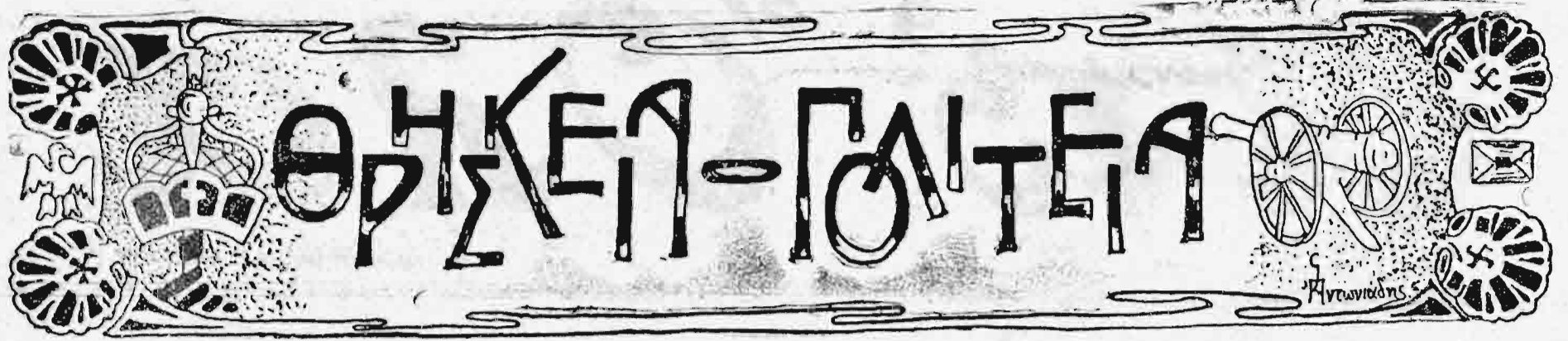
Τὸ σῦμβολόν μας ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΣ
ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΜΕΓΑΣ ΒΕΖΥΡΗΣ

ΓΑΖΗ ΑΧΜΕΤ ΜΟΥΧΤΑΡ ΠΑΣΑΣ

ΜΩΡΑΙ ΖΗΤΗΣΕΙΣ

Ἐνδειξεις βέβαια μωρίας καὶ ἀνοησίας εἶναι αἱ περὶ τὰ ἐπουσιώδη καὶ μηδαμινὰ ἑνδιατρίψεις, αἱ περὶ τὰ προσωπικὰ ζητήματα συζητήσεως καὶ αἱ πείσμονες ἀντιδράσεις. Ταῦτα πάντα πάντοτε μὲν ὀλέθρια διὰ τὸ Ἔθνος καὶ τὴν Πατρίδα, εἶναι ὁμως ὀλεθριώτατα καὶ ἐπιβλαβέστερα ὅταν ἐπισυμβαίνωσι κατὰ τὰς χαλεπὰς ἡμέρας κινδύνων, τοὺς ὁποίους αἱ διχόνοια αὐταὶ καθιστῶσι περισσότερον ἐπικινδύνους.

Εἶναι ἀληθές, καὶ τὴν ἀλήθειαν ταύτην ἐπιμαρτυρεῖ ἡ ἀνθρωπίνη ἱστορία, ὅτι πολλάκις τὰ ἄτομα καὶ τὰ ἔθνη εὐρίσκονται εἰς τοιαύτην παθολογικὴν κατάστασιν, ὥστε, τυφλώπιοντα πρὸ τοῦ μεγάλου, τοῦ ἀπηνοῦς κινδύνου, ἀδιαφοροῦντα πρὸς τὸ μέγεθος τῶν ἐπαπειλουμένων συμφορῶν, κατατρίβουσι δυνάμεις πνεύματος καὶ σώματος πρὸς ἐπικράτησιν τῶν ἰδεῶν τῶν εἰς ἐπουσιώδη καὶ ἀσήμαντα πράγματα, ἐνῶ τὰς δυνάμεις αὐτὰς ἠδύναντο νὰ χρησιμοποιήσωσι λίαν ἐπωφελῶς ἀπὸ κοινοῦ χάριν τῶν κοινῶν συμφερόντων.

Πολλάκις ὁμοιάζομεν τῇ ἀληθείᾳ πρὸς τὸν ἀρχαῖον ἄρρωστον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος, ἐνῶ ἔπασχε φοβερά ἐπικινδύνως τὸ ἦπαρ, προσελθὼν εἰς τὸν ἰατρόν, παρεπονεῖτο διὰ τὴν παρονυχίδα, τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰς τὸν δάκτυλον. Ἡ ἀπάντησις τοῦ ἰατροῦ ἔκτοτε ἔμεινε παροιμιώδης: "Ἀνθρωπε, οὐ περὶ παρονυχίδος ὁ λόγος.

Καὶ ἀκριβῶς σήμερον δυνάμεθα νὰ ἐπαναλάβωμεν πρὸς ὅλους τοὺς ἐνασμενιζομένους εἰς τὸ θολὸν περιβάλλον τῶν ἀτομικῶν παθῶν καὶ ἰκανοποιημάτων, ὅτι ἡ παρονυχίς, περὶ τῆς ὁποίας τόσον κόπιονται, δὲν εἶναι ἐκείνη, ἣ ὁποῖον πρέπει ν' ἀποσπάσῃ ὅλην τὴν προσοχήν. Ἐν τῇ ἐπιπέδῳ τοῦ Ἔθνους, εἰς τὴν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν αὐτοῦ ὑπάρχουσι πολλὰ τὰ χρήζοντα συντόμου καὶ συντόμου προσοχῆς καὶ ἀντιλήψεως. Πρὸς αὐτὰ ἄς στραφῶμεν ἂν αἰσθανώμεθα μὴ ἔχοντες κάποια δύναμιν πρὸς εὐεργετικὴν δρασίαν, ἢς μὴ διατάσωμεν οὐδ' ἐπὶ σιγῇ, ἢς ἀφήσωμεν τὰς μωρὰς συζητήσεις καὶ τὰς ἔριδας καὶ ἢς ἐπιδοθῶμεν ὅλοι μὲν ἓνα πόθον καὶ μὲν μίαν φροντίδα εἰς ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντος, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐπιβάλλει τὸ κοινὸν συμφέρον, ἄρα καὶ τὸ συμφέρον τῶν ἀτόμων. Ἄς μύθωμεν ὅτι ἀτομικὴ εὐημερία δὲν δύναται νὰ ἐννοηθῇ ἂν δὲν προϋποθέτῃ εὐημερίαν τοῦ συνόλου καὶ τοῦ περιβάλλοντος καὶ ὅτι εἶναι προτιμότερον καὶ συμφερότερον νὰ μένωμεν ταπεινοὶ καὶ ἄσημοι ἄστοι εἰς Ἔθνος εὐημεροῦν καὶ ἑνδοξόν, παρὰ μεγάλοι καὶ ἰσχυροὶ εἰς κοινωνίαν κακοδαιμονοῦσαν.

Καὶ ἔγραψον μὲν εἰς τὴν προηγουμένην ὁμιλίαν, καὶ τοῦτο παρατηρεῖται ἐν τῇ ἱστορίᾳ μας, ὅτι εὐθὺς ὡς οἱ ἐξωτερικοὶ κίνδυνοι ἐπέλυθαι, τὸ Ἔθνος πάντοτε ἀπέναντι αὐτῶν συνηρώθη καὶ ἀντιπεξήλθε γενναίως, ἀλλὰ τίς μᾶς βεβαιώνει, ὅτι ἡ ἀλήθεια αὕτη τοῦ παρελθόντος θὰ ἐξακολουθήσῃ παρατηρουμένη καὶ εἰς τὸ μέλλον; Προτιμῶ λοιπὸν καταστῆ ἡ μανία αὕτη τῶν διενέξεων ἀναφαίρετος ἀφ' ἡμῶν ἀσθένεια, ἢς φροντίσωμεν νὰ τὴν ἀποβάλλωμεν. Εἶναι ζήτημα τοῦτο ἀγωγῆς καὶ εὐσυνειδησίας. Καὶ ἂν μὲν ὑπὸ ἔποψιν ἀγωγῆς ὑστεροῦμεν, ἴσως ἡ συνείδησις τοῦ Ἔθνους εἶναι τόσον εὐγενὴς καὶ καθαρὰ, ὥστε οὐδέποτε θ' ἀνεχθῆ νὰ πράξῃ τὰ πρόσωπα Ἐφιαλτῶν ἐπαισχύντων.

Ἡ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Τὸ τηλεβόλον, τὸ ὁποῖον προχθὲς ἔχαιρέτα τὴν ὡραίαν ἐπέτειον τῆς Ἐλευθερίας τῶν Ὀθωμανικῶν λαῶν, διεκήρυσσεν ἐν ταύτῃ μέχρι τῶν περάτων τῆς πεφιλημένης Πατρίδος, ὅτι κατόπιν νέας δοκιμασίας, τὸ κράτος τοῦ νόμου, ἢ ἰσχύς τοῦ Συντάγματος, ἀνεστηλώθησαν πάλιν ὑπὲρ τὴν θέλησιν καὶ τὰς ἰδιοτελεῖς βουλάς τῶν ἀτόμων.

Κομματικαὶ ἀτασθαλῖαι καὶ πείσμων πολιτικῆ, σύνθημα τῆς ὁμάδος ἐκείνης, ἡ ὁποία ἐκράτει καὶ ὄνειρεύετο νὰ κρατῆ ἐς αἰετὰς τὰς ἡνίας τοῦ Κράτους, εἶχον φέρει αὐτὸ εἰς τοιοῦτον σημεῖον, ὥστε, καίτοι παλαῖον πρὸς ἰσχυρὸν ἐχθρόν, νὰ φαίνεται εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ξένων ὡς κατατρωγόμενον ἀπὸ ἀδιαλείπτους ἐσωτερικὰς ἔριδας, αἱ ὁποῖαι τῷ ὑπέσκαπτον τὴν ζωὴν καὶ ἀπήλπιζον καὶ τοὺς μᾶλλον αἰσιοδόξους.

Οὐδὲν ἰσχυρὸν ὅπως ἡ ἀλήθεια ἀκουσθῆ. Ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς ἀπεκλείσθησαν οἱ γενναῖοι ἀντιπρόσωποι τῆς ἐθνικῆς θελήσεως, ὅσοι τοῦλάχιστον ἐθεωροῦντο ὅτι θὰ παρεῖχον πράγματα εἰς τὴν παλαιὰν νεοτουρκικὴν Κυβέρνησιν. Ὁ τύπος ἐφιμώθη διὰ νὰ μὴ μεγαλοφωνήσῃ τὴν ἀλήθειαν, ὁ δὲ στρατιωτικὸς νόμος, μὲ τὸν ὁποῖον ἡ πρωτεύουσα τοῦ Κράτους ἐκυβερνᾶτο ἀπὸ τριετίας, κατέπνιγε πᾶν κίνημα πόνου, πᾶσαν γενναίαν ἐκδήλωσιν.

Μάστιγν, παρὰ τὰς συνθήκας ταύτας, ἄνδρες ἀληθῶς φιλοπατριδῆς ἔκρουον τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου, τὰ πάντα παρεξηγοῦντο καὶ ἐκηρύσσετο ὑποπτος, ὅστις ἐτόλμα νὰ διαπιστώσῃ τὴν ἀληθῆ κατωφέρειαν, εἰς τὴν ὁποίαν τὰ καθ' ἡμᾶς ἦγοντο.

Αἰφνης, ἐνῶ οἱ περισσότεροι εἶχομεν ἀπολέσει πᾶσαν ἐλπίδα, ἠκούσθη ὅτι ὁμᾶς ἀξιωματικῶν ἐλιποτάκτησε καὶ κατέφυγεν εἰς τὰ ὄρη. Τί ἐζήτει; Τὰ ἐπίσημα κείμενα, τὰ συντασσόμενα εἰς τοὺς ἀντιθαλάμους ἀνευθύνων σωματείων, ἐκάλεσαν τοὺς γενναίους αὐτοὺς ἄνδρας στασιαστάς, ὑπεβίβασαν τὸν ἀριθμὸν τῶν καὶ διέστρεψαν τὰς εὐγενεῖς προθέσεις τῶν. Ἀλλὰ αἱ τελευταῖαι αὐταὶ σπασμωδικαὶ προσπάθειαι τῆς ἐνόχου συγκαλύψεως ἀπέτυχον οὐκ ὀλίγως καὶ ἡ ἀλήθεια ἀπεκαλύφθη λαμπροφάνης καὶ κατηύγασε τὰ πνεύματα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐκυριάρχει τὸ σκότος τῆς ἀμφιβολίας. Οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ ὀθωμανικοῦ στρατοῦ, μὴ ἀντέχοντες νὰ βλέπωσι διαρρέον τὸ σκάφος τῆς Πατρίδος χάριν τῆς ἀκηδίας καὶ τῶν παθῶν φανατικῶν τινῶν νεηλῶδων, ἐπενέβησαν μίαν ἀκόμη φοράν εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ ἐπέβαλον τὴν θέλησίν των, ἥτις ἦτο καὶ θέλησις τοῦ Ἔθνους. Ἐζήτησαν ὑπουργεῖον ἀνεπηρέαστον, πολιτικὴν σύμφωνον πρὸς τὸ ἀληθὲς συνταγματικὸν πολίτευμα καὶ τὴν διάλυσιν Βουλῆς, ἥτις κατὰ τὰ τρία τέταρτα ἐξελέγη μὲ τὰς παρανόμους ἐπεμβάσεις τῶν νομαρχῶν καὶ τῶν χωροφυλάκων. Ἡ Α. Α. Μεγαλειότης ἐνεστερνίσθη τὰ αἰσθήματα ταῦτα καὶ ἀνέθεσεν εἰς τὸν Γαζῆ Μουχτάρ πασᾶν τὸν σχηματισμὸν ὑπουργεῖου ἐπιβολῆς, ὑπουργεῖου ἀνεπηρέαστου.

Οὕτω δέ, ἐνῶ τὸ τηλεβόλον ἔχαιρέτα τὴν ὡραίαν ἐπέτειον τῆς Ἐλευθερίας, ἐξήγγελλε καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς πεφιλημένης Πατρίδος, ὅτι ἡ σωτηρία τὴν περιεπτύχθη διὰ μίαν εἰσέτι φοράν χάρις εἰς τὸν γενναῖον στρατὸν τῆς.

Σ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ Σ

ΤΑ ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΚΡΙΣΕΩΣ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

— Μᾶς περιέγραψες προχθές, μού ἔλεγε κάποιος φίλος, μὲ πολὺ κτυπητὰς γραμμὰς τὴν ἀδιαφορίαν, τὴν ὁποίαν ὅλοι μας ἔχομεν διὰ τὸ βιβλίον, ἀλλ' ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον παρέλειψες, εἶναι ὅτι δὲν μᾶς εἶπες ποῦ ἀποδίδεις τὴν ἀδιαφορίαν αὐτήν.

Ὁ συνομιλητής μου ἦτο λόγιος ἐμποροῦπάλληλος, ὁ ὁποῖος ἄλλοτε καὶ διδάσκαλος εἰς κοινωτικὴν σχολὴν ἑνὸς τῶν περιχώρων διετέλεσεν.

— Ἐχεις δίκαιον, τοῦ εἶπα, δὲν ἐφάνέρωσα τὴν γνώμην μου, ἀλλ' ἐπολέμησα καὶ τὴν ἰδέαν, ὅτι ἡ κρίσις τοῦ βιβλίου εἰς τὴν ἑλληνικὴν μας κοινωνίαν ἔχει τὰ αὐτὰ αἴτια, εἰς τὰ ἅποια ὀφείλεται ἡ κρίσις εἰς τὴν λοιπὴν Εὐρώπην. Ἐξακολουθῶ νὰ φρονῶ, ὅτι κατὰ βάθος εἴμεθα καὶ δὲν θὰ παύσωμεν ποτὲ νὰ εἴμεθα οἱ ἡσυχιοὶ Ἀνατολίται, οἱ ὁποῖοι προτιμοῦν μίαν γωνίαν τοῦ σαλονιοῦ των ἀπὸ τὴν καλλιτέραν ἐκδρομὴν μὲ τὸ αὐτοκίνητον καὶ οἱ ὁποῖοι πολὺ ἀργά, ἢ σχεδὸν ποτέ, θὰ ἐπιδοθῶμεν εἰς τὸν ἀλπινισμόν καὶ τὴν ἐξερευνησὶν τῶν οὐρανίων στρωμάτων· εἴμεθα ἄνθρωποι τῆς παλαιᾶς σχολῆς, εἰς τὴν ὁποίαν καυχᾶται ὅτι ἀνίηκει καὶ ὁ Octave Uzanne, ὁ ὁποῖος δὲν θ' ἀντήλλασεν οὔτε ἓν τέταρτον τῆς ὑπάτης ἀπολαύσεως, τὴν ὁποίαν τοῦ παρέχει ἡ βιβλιοθήκη του χάριν τῆς λαμπροτέρας κυνηγετικῆς ἐκδρομῆς.

— Νομίζω ὅτι ἀντιφάσκεις. Πῶς νομίζεις ὅτι ἀνίηκομεν εἰς τὴν σχολὴν ποῦ ἀγαπᾷ τὴν μόνωσιν τῆς βιβλιοθήκης, ἀφοῦ πρὸ ὀλίγου ἐδήλωσες ὅτι περιφρονοῦμεν τὸ βιβλίον;

— Δὲν ἔτελείωσα. Ἀνίηκομεν εἰς τὴν σχολὴν αὐτὴν ἀρνητικῶς, χωρὶς νὰ ταυτίζωμεν καὶ θετικῶς τὰς προτιμήσεις μας.

— Δὲν σὲ καταλαμβάνω.

— Δὲν ἀνίηκομεν εἰς τὴν νέαν σχολὴν τῆς αἰωνίας μετακινήσεως, δὲν εἴμεθα ἄνθρωποι τοῦ ἐλευθέρου ἀέρος καὶ κατ' αὐτὸ συμφωνοῦμεν μὲ τοὺς ὀπαδοὺς τῆς παλαιᾶς σχολῆς· ἀλλὰ τὰς ὥρας ποῦ ἐξοικονομοῦμεν ἀπὸ τὰ σπῶρτ ξεύρεις ποῦ τὰς ἐξοδεύομεν;

— Ποῦ;

— Τὸ εἶπα προχθές διὰ χιλιοστὴν φορὰν :

Οἱ νέοι καὶ αἱ νέαι μας εἰς αἰῶνια φλέρτ, τὰ ὁποῖα, ἀλλοίμονον, δὲν συντελοῦν πάντοτε εἰς εὐτυχεῖς ὑμεναίους, οἱ σοβαροὶ μας κύριοι εἰς τὰ παιγνίδια τῆς πρασίνης τραπέζης, αἱ κυραὶ μας εἰς τὴν φλυαρίαν ἐπὶ τῶν διαφόρων κοινωνικῶν σκανδάλων, ὁ λαὸς μας δίπλα εἰς μίαν σωματώδη βαρέλαν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν νομίζει ὅτι ἀντλεῖ τὰς ἐμπνεύσεις του, ἐνῶ πραγματικῶς ἀφαιμάσσεται κατὰ τὴν ὑγείαν καὶ τὸ θυλάκιον, καὶ διαφθείρεται κατὰ τὸ ἦθος. Δὲν νομίζεις λοιπὸν ὅτι τοὺς λόγους τοῦ Uzanne εἰμπορεῖ νὰ μεταβάλλῃ κανεὶς δι' ἡμᾶς ἀναλόγως καὶ νὰ εἶναι περισσότερον πλησίον πρὸς τὴν ἀλήθειαν;

— Ἔστω, συμφωνῶ. Ἀλλὰ ποῖος πταίει δι' ὅλην αὐτὴν τὴν κατάστασιν;

— Μὴ νομίσης, φίλε μου, ὅτι εἶναι τόσον εὐκόλον νὰ προσδιορίσῃ κανεὶς τὰς αἰτίας καὶ νὰ γνωμοδοτήσῃ ἐπ' αὐτῶν. Ἡ διάγνωσις εἶναι πάντοτε τὸ σπουδαιότερον ζήτημα. Ὅταν γίνῃ, ὁ ἰατρὸς δὲν ἔχει παρὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν πορείαν τῆς νόσου καὶ νὰ φυλλομετρήσῃ τὰς σελίδας τῆς φαρμακολογίας του. Χρειαζέται πολλὴ καὶ βαθεῖα μελέτη τῆς καταστάσεως καὶ ψυχολογία ἀκριβῆς. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἀφοῦ ἐπιμένεις, δὲν διστάζω νὰ σοῦ εἶπω, ὅτι εἶναι ζήτημα ἀγωγῆς, ἀσθένεια, διὰ τὴν ὁποίαν ἐνέχονται ἐξ ἴσου τὸ σχολεῖον καὶ ἡ οἰκογένεια.

— Ἀλήθεια;

— Αὐτὸ τοῦλάχιστον εἶναι ἡ γνώμη μου, τὴν ὁποίαν δὲν ζητῶ νὰ ἐπιβάλλω εἰς κανένα, τὴν ὁποίαν ὅμως θέτω ὑπὸ συζήτησιν.

— Καὶ πῶς αὐτό;

— Ἀκουσέ με καὶ εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ συμφωνήσῃς μαζί μου. : Ὁ Ἑλληνόπαις ἀπὸ τὴν πειρὸ μικρὰν ἡλικίαν πάσχει ἀπὸ βιβλιοφοβίας. Τὸ φόβητρον διὰ τὸν μικρὸν μας εἶναι αἱ πλέον κομψαὶ σελίδες τοῦ ὀραιότερου βιβλίου.

— Διατί;

— Διότι εἰς τὸ βιβλίον, τὸ πρῶτον τοῦλάχιστον βιβλίον, τὸ ὁποῖον θὰ πιάσῃ εἰς τὴν ζωὴν του, δὲν θὰ εὕρῃ τίποτε τὸ παιδικόν, τίποτε τὸ ἐνδιαφέρον, τίποτε τὸ ἐλκυστικόν. Ἐπιπροσθέτως δὲ ἀναπηδᾷ παρὰ τὸ βιβλίον ὁ ἀπαραίτητος διδάσκαλος, ὁ ὁποῖος, ἂν ἔχασε

σήμερον τὴν σκαυότητα τοῦ ἀρχαίου διδασκάλου, δὲν εἶναι ἄλλως ἀπηλλαγμένος ἀπὸ μερικὰς προλήψεις, αἱ ὁποῖαι τὸν καθιστῶσι μισητὸν εἰς τὸν μικρὸν. Σὲ βεβαιῶ, ὅτι εἰς κάθε σελίδα τοῦ πρῶτου διδακτικοῦ μου βιβλίου ἐνθυμοῦμαι καὶ ἓνα ἐπεισόδιον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον θλιβερόν καὶ ἄγριον, τὸ ὁποῖον εἶχε πρωταγωνιστὴν τὸν διδάσκαλον. Καὶ τώρα σὲ ἐρωτῶ : — Πῶς τὸ παιδί αὐτό, ὅταν διακόψῃ τὰ μαθήματά του, θὰ ξαναπιάσῃ τὸ βιβλίον, τὸ ὁποῖον ὄχι μόνον δὲν τοῦ εἶναι ἐνδιαφέρον, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐνθυμίζει τόσους ἐφιάλτας; Ὅταν μεγαλώσῃ ὁ νέος, ἔχει ἀπέναντί του τὸν καθηγητὴν ἀλύγιστον, συγκλητικόν, μὲ τὴν ἀγρίαν ἀπαγόρευσιν πάσης ἀναγνώσεως ἄλλων βιβλίων μὴ διδακτικῶν, δηλαδὴ μὴ περιεχομένων εἰς τὸ πρόγραμμα.

— Καὶ αὐτὸ εἶναι κακόν;

— Κάκιστον. Καταστρέφεται ἡ ὄρεξις τοῦ νέου, τὴν ὁποίαν ἡ φύσις τοῦ δίδει κατὰ τὴν ἡλικίαν αὐτὴν πρὸς ἀνάγνωσιν καὶ καταντᾷ νὰ ἀηδιάσῃ ὅλα τὰ βιβλία ἐξ αἰτίας μιᾶς κακοσυντεταγμένης ἀλγέβρας ἢ ἑνὸς ὑπερσχολαστικοῦ λατινικοῦ θέματος. Ἐξ ἄλλου εἰς τὰ σπύτια μας τὸ βιβλίον θεωρεῖται διαφθορεὺς. Ἀφίνουν τὸ παιδί νὰ συναναστραφῇ μὲ τὸν τυχόντα ἀγυιόπαιδα, ἀλλὰ τοῦ ἀπαγορεύουσι νὰ θίξῃ ἐν βιβλίον ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκην τοῦ πατέρα. Ἐχω δὲ ἰδῆ πολλὰς μητέρας, αἱ ὁποῖαι ἐκρέμασαν μόναι των τὸν καθρέπτην εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς ἡβώσης κόρης των, ἐνῶ δὲν εἶδον πολλὰς νὰ στῆσωσιν ἔστω καὶ παρ' αὐτὸν τὴν βιβλιοθήκην, ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ ἀντλήσῃ τὴν πνευματικὴν γαλήνην, ὅταν ἡ φαντασία ἐρεθίσῃ τὰ νεῦρα τῆς λεπτῆς αὐτῆς ἡλικίας. Ἄν ἀλλάξωμεν λοιπὸν τὴν ἀγωγὴν, τὴν ὁποίαν δίδομεν εἰς τὰ παιδιὰ μας, δὲν θὰ θρηνησῶμεν τὸν ἐκφύλισμόν μας, οὔτε θὰ ἐπαληθεύσῃ δι' ἡμᾶς ἡ προφητεία τοῦ Ρενάν, ὅτι εἰς τὸ μέσον τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος δὲν θὰ διαβάσεται οὔτε ἓν βιβλίον.

— Φρονεῖς, ὅτι εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ κάτι;

— Οὐδέποτε ἔχασα τὴν ἐλπίδα καὶ αὐτή, νομίζω, ὅτι εἶναι πολὺ βέβαιος.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ...

... Μὲ ἀσταθεὶς βηματισμούς, δειλὰ περὶ ἑαυτὴν ρίπτουσα βλέμματα, ἐπλησίαζε... Ποδὴρήν λευκὸν καὶ ἀραχνοῦφαντον ἔφερε χιτῶνα. Πέπλος ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπόν της. Ὑπὸ τὴν ἐλαφρὰν τῆς ἐσπέρας αὔραν ἔφρισσον τοῦ χιτῶνος καὶ τοῦ πέπλου τὰ ἄκρα.

Ὡ! ἡ ὠραία κόρη! Τὴν ἀπεθαύμαζα ἐν ἐκστάσει. Τὴν μεγαλοπρεπῆ ἀπεθαύμαζα στάσιν της, τὸ ἀγέρωχον παράστημά της. Αἴγλην ἐπουράνιον ἀνέδιδεν ἄρωμα λεπτὸν καὶ μεθυστικὸν μέχρις ἐμοῦ ἐσκόρπιζον αἱ ριπαὶ τῆς αὔρας...

Ἀνηγέρθη κλονιζόμενος, καί, ὡσεὶ ὑπὸ μαγνήτου ἐλκυόμενος, ἔβην πρὸς τὴν κόρην.

Ἔστιν πρὸ αὐτῆς ἀναυδος. Ὅραμα ἦτο ἢ πραγματικότης; Εἰς τὴν ὄρασιν συνεχέντρωσα τὰς αἰσθήσεις μου ὅλας. Ἐδλεπα, ἀπεθαύμαζα... ἔμαγεύομην.

Μὲ ἐλαφρὰν καὶ χαρίεσσαν κίνησιν τῆς χειρὸς ἀνέσυρε κατὰ τὸ ἥμισυ τὸν καλύπτοντα τὸ πρόσωπόν της πέπλον. Καὶ εἶδον... Ὡ θεοί!... Ὅποια τῶν γαλανῶν ὀφθαλμῶν της θεῖα ἔκφρασις!... Ἐμειδίασε μικρὸν... Δὲν ἐκρατήθη πλεόν, καὶ τρέμων ἐκ συγκινησεως, ἐκ γοητείας, ἐψιθύρισα:

— Ἀποκαλύφθητι, θεῖον πλάσμα, ἀπόρριψον τὸν πέπλον, τὸν καλύπτοντα τὴν γόησσαν μορφήν σου. Ἐφάνης εἶναι εἰς ἄθλιον θνητόν, ἐμφανιζομένη εἰς τὰ ὄμματά του, συμπλήρωσον τὴν καλοσύνην σου...

Ὁμίλησε. Μελωδία ἀπὸ τῶν χειλέων της ἀπήχησε. Καὶ εἶπεν:

— Ὅχι ἀκόμη! Δὲν ἔχω τὸ θάρρος τελείως ν' ἀποκαλυφθῶ...

— Διατί; ἐτόλμησα νὰ ἐρωτήσω.

Αὐστηρὰν προσέλαβεν ἔκφρασιν καὶ προσέθηκε:

— Δὲν μοι ἐπιτρέπεται ἀκόμη τελείως ν' ἀποκαλυφθῶ... Σὺ καὶ οἱ ὅμοιοί σου, χαμερπεῖς, δοῦλοι ἀκόμη, δὲν εἰσθε ἱκανοὶ νὰ μὲ ἀπολαύσητε. Οἱ ὀφθαλμοὶ σας, ἐσκοτισμένοι ἀκόμη ἐκ τῆς δεσποτείας, ἐκ τῆς καταπίεσεως, ἀδυνατοῦσι ν' ἀτενίσωσι τὴν λάμψιν τοῦ προσώπου μου. Ἡδὲ πάθωσιν ἀμαύρωσιν...

— Ἀλλὰ τίς εἶσαι; Δὲν εἶσαι, πάντως, τῆς γῆς πλάσμα. Πόθεν κατέρχεσαι; Τίνες οἱ γεννήτορες; Ἐκ τῶν ἐρωτικῶν σχέσεων θεῶν τοῦ Ὀλύμπου καὶ τῶν Χαρίτων ἐξεκκολάφθῃς βεβαίως...

— Τίς εἰμαι; Εἰμαι ἡ δύναμις ἡ σαλπίζουσα τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ πνεύματος, ἡ ἐξυψοῦσα τὸν ἄνθρωπον, ἡ ἀποκόπτουσα τὰς πέδας τὰς δεσμευούσας τὴν ἐλευθερίαν τῆς σκέψεως, τοῦ λόγου. Εἰμαι τὸ φῶς. Φωτίζω διὰ φῶτος ἀνεσπέρου τοὺς προσδεχομένους τὰς ζειδώρους ἀκτίνάς μου. Εἰμαι ἡ Ἐλευθερία...

Ἐγονυπέτησα.

— Τὴν χεῖρά σου ν' ἀσπασθῶ, αἰθέριον πλάσμα. Σὲ ἐγνώρισα ἄλλοτε... Τὴν γοητευτικὴν καὶ ἐκπαγλὸν μορφήν σου ἐνητένισα καὶ ἄλλοτε πρὸς σμικρὸν. Δὲν σὲ ἀνεγνώρισα τώρα... Μόλις οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ σώμα-

τος, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ψυχῆς ἐστράφησαν πρὸς σέ, ἐξηφανίσθης... ἐξηφανίσθης...

— Ἐξηφανίσθη, ναί, ἄφρονες ἄνθρωποι. Μ' ἐκαλέσατε. Ἦλθον. Σπεύδω προθύμως πάντοτε ὅπου εὐπρόσδεκτος γίνομαι. Ἀπὸ τῶν κορυφῶν τῆς Μακεδονικῆς παρὰ τὴν Ρέσοναν Ἰδης τὸ πρῶτον ἤκουσα ἐκ στομάτων ἀγνῶν τὰς πρῶτας ἐνθουσιώδεις ἐπικλήσεις. Καὶ προσῆλθον. Καὶ ἐνεθουσίασα τὰ πλήθη, καὶ διέσπειρα ἀνὰ τὴν μεγάλην χώραν σας τὴν χαρὰν, τὴν ἀγαλλίασιν, τὸν θρίαμβον τῆς ἰσότητος, τῆς ἀδελφосύνης. Ὑψωσα τὸν πυρσὸν οὐρανοῦ φωτός, καὶ τὰ ἐρέδη τοῦ δεσποτισμοῦ καὶ τῆς τυραννίας ἀνθρώπων πρὸς ἀνθρώπους διεσκεδάσθησαν... Ἠγάπησα τὴν ὠραίαν σας χώραν καὶ τὴν γλυκεῖαν διέτρεφον ἐλπίδα, ὅτι οὐδέποτε θὰ ἐγκατέλειπον τοὺς ἐπικαλεσθέντας με. Ἀπάτη οἰκτρά! Μετὰ παράδον χρόνου ἐλαχίστου, μόλις μὲ εἶδατε, μόλις σὰς ἐγνώρισα, ἀχάριστοι καὶ ἄφρονες, ἀπετρέψκατε ἀπ' ἐμοῦ τοὺς μόλις εἰς τὸ φῶς διανοιχθέντας ὀφθαλμούς σας...

Ἐκάλυψα πάλιν τὸ πρόσωπον διὰ τοῦ πέπλου μου, ἔσθυσά τὸν πυρσὸν καὶ ἔφυγα... Ἐφυνα μακρὰν ὁμῶν... ἀχάριστοι καὶ ἀναίσχυντοι! Διότι εἰς τὰ σκότια ἔργα σας τὸ ὄνομά μου ἐπεκαλεῖσθε!... Φαῦλοι! Ὑπὸ τὸ ἐλεύθερον τῆς Ἐλευθερίας ὄνομά μου, ἐπεδιώξατε τὴν ἐπικράτησιν διὰ τῆς τυραννίας, διὰ τῆς καθεύξεως, διὰ τοῦ διωγμοῦ, διὰ τῶν ραβδισμῶν, διὰ τῆς ἐξορίας! Φαῦλοι!... Τὸ ὄνομα τῆς οὕτως οἰκτρῶς φυγαδευθείσης Ἐλευθερίας ἐπικαλούμενοι, ἐπεδόθητε εἰς ὄργια ὑποδουλώσεως τῶν δυστυχῶν ἐκείνων, οἵτινες μετ' ἐνδομύχου ἀνακουφίσεως ὑπὸ τὸ θάλαπος τῆς ἰσότητος, τῆς Δικαιοσύνης, τῆς Ἀδελφосύνης προσεδόκουν τὴν λήθην δεινῶν παρελθόντων, τὴν εὐημερίαν, τὴν πρόσδον... Ἐμολύνατε τὸ ἱερὸν ὄνομά μου, θρασεῖς ἀπατεῶνες...

Γονυκλινῆς ἤκουον καὶ δὲν εἶχον τὸ θάρρος πρὸς τὰ ἄνω νὰ ὑψώσω τὰ ὄμματα.

— Σύγγνωθι, ἐψιθύρισα, σύγγνωθι, αἰθερία κόρη. Ἄπειρος εἶναι ἡ καλοσύνη σου στρέψον πάλιν ἐφ' ἡμᾶς τὴν γλυκεῖαν μορφήν σου, σκόρπισον πάλιν τὰ πλούσια δῶρά σου. Ἐσωφρονίσθημεν πλεόν. Ἀναγνωρίζομεν ὅτι σὲ παρεῖδομεν καὶ ἀρκούντως διὰ τὴν τύφλωσίν μας ἐτιμωρήθημεν!... Πολλὰ ὑπέστημεν... Προσπίπτομεν καὶ αὐθις εἰς τοὺς πόδας σου, ἐπικαλούμενοι τὸ ἔλεός σου. Φιλελεύθερον πνεῦμα, εἰλικρινῆς καὶ ἐνδομύχον πλεόν, θὰ ἐμπνέῃ τὰς πράξεις μας. Ἄς ἀναλάμψῃ πάλιν ὁ εὐεργέτης πυρσός σου, ὁ διαθερμαίνων εὐγενῆ αἰσθήματα, ὁ διαχέων πρὸς καθοδήγησιν τῶν βημάτων μας ἀπλετον φῶς. Σκῆνωσον πλεόν ἐν ἡμῖν. Ἀποκάλυψον τελείως τὴν φαεινὴν μορφήν σου, ἀπόρριψον τὸν πέπλον...

Ἀνηγέρθη. Ἡ κόρη ὀπισθοχώρησεν.

— Ἡ ἀποστολή μου, ὁ πόθος μου, εἶναι, εἶπε, νὰ φωτίζω, νὰ θερμαίνω πάντας τοὺς εἰλικρινῶς ἐπικαλούμενους με. Ἀπὸ τοῦ βῆφους τῶν Μακεδονικῶν καὶ πάλιν βουνῶν, ἐνθουσιώδεις ἤκουσα φωνὰς ἐπικλήσεως καὶ... ἔσπευσα πρόθυμος... Ἀλλὰ φοβοῦμαι... Εἰλικρινεῖς εἶναι αἱ ἐπικλήσεις; Μήπως καὶ πάλιν χρησιμεύσω μόνον ὡς ὄργανον κακοζήλων βλέψεων;... Δὲν ἔχω ἀκόμη τὸ θάρρος τέλει ν' ἀποκαλυφθῶ...

— Θάρρει, καλλίμορφος κόρη, εἰλικρινεῖς εἶναι αἱ ἐπικλήσεις μας. Ἀποκαλύφθητι τελείως πλεόν.

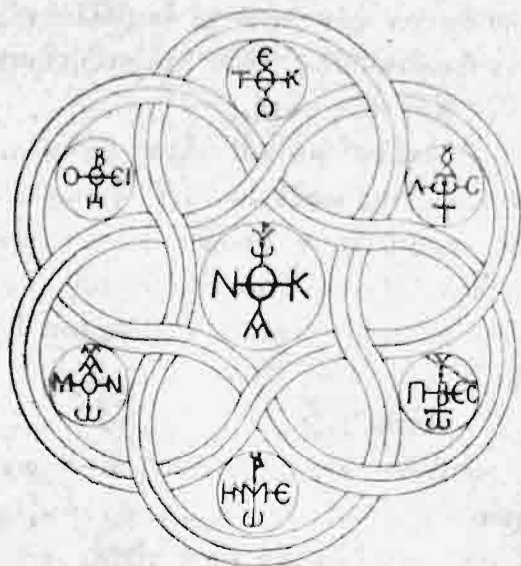
Καὶ ἐξέτεινα τὴν χεῖρα διὰ ν' ἀποσπάσω τὸν πέπλον...

Ἀφύπνισθην. Μὲ ἀφύπνισε τῶν τηλεδύλων ὁ χαρμόσυνος κρότος, ἐξαγγέλλων τὸν θρίαμβον τῆς Ἐλευθερίας, τὴν πτώσιν τῆς Κυβερνήσεως, τὴν πτώσιν τοῦ Κομιτάτου!...

M. ΣΩΦΡΟΝΙΑΔΗΣ

Τὸ Διατί ἡ ζωὴ; εἰς κομψὸν τομίδιον ἐκδοθὲν, κατὰ γλαφυρὰν μετάφρασιν τοῦ γνωστοῦ καὶ ὡς δημοσιογράφου κ. Μ. Σωφρονιάδου, δύναται νὰ προμηθευθῇ ὁ βουλόμενος, ἀποστέλλων γραμματόσημα τριῶν γροσίων εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ «Ἀπ' Όλα».

Ἀπὸ τὸν ἱστορικὸν ναὸν τῆς Θεοτόκου ἐν Νικαίᾳ.

Ἡ ἀνάγλυφος πλάξ τῆς Ἀγ. Τραπεζίης.

Κιονόκρανον βυζαντινῆς τέχνης.

Η ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΤΟΥ ΘΩΜΑΝΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ

Λόγω τῆς σπουδαιότητος τῆς προκηρύξεως τοῦ «Στρατιωτικοῦ Συνδέσμου», δημοσιεύομεν τὰ κυριώτερα αὐτῆς μέρη. Τὸ ἔγγραφο τοῦτο ἱστορικὴν πλέον κέκτηται ἀξίαν. Διὰ τῶν πατριωτικῶν αὐτοῦ παρορμήσεων οἱ ἀξιωματοῦχοι ὄλων τῶν σωμάτων προσεχώρησαν εἰς τὴν εἰρηνικὴν ἐπανάστασιν, ἕξ ἧς προέκυψεν ἡ οἰκτρὰ πτώσις τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἡ ἄνοδος νέας μεγάλης, οἰκουμενικῆς καὶ φιλελευθέρως.

Ἡ Εὐρώπη, μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ φιλοπάτριδος στρατοῦ ἐπίτευξιν τῆς μεταπλενέσεως, εἶχε παιατηθῆ προσωρινῶς τῶν περὶ διαμελισμοῦ τῆς Τουρκίας σχεδίων αὐτῆς καὶ εἶχε λάβει ἀπέναντί μας σιάνιν ἀγαμονῆς. Ἀλλ' ὅταν ἴδῃ δι' ἡμεῖς, ἔπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ Συντάγματος, συνεχίζομεν τὸ ἔργον τοῦ παλαιοῦ καθιστώσους, ἐπερὸν ματιζοῦντες πολλάκις αὐτοῦ, ἔπαινον ἀγαμένουσα καὶ ἀφήκε τὴν ἐπιφυλακτικότην καὶ ἔλαβε νέαν σιάνιν. Ἡ ὑπὸ τῶν Ἰσουλῶν, παρὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ διεθνοῦς δικαίου, γενομένη κατὰ τῆς Τριπολιτικῆς ἐπιθέσεως καὶ ἡ σχετικὴ ἀδιαφορία τῶν Δυνάμεων, εἶναι ἡ πρώτη ὁλεθρία, ἀλλὰ καὶ βαρυσήμαντος ἐνδειξις τῆς νέας αὐτῆς σιάνσεως. Πρὸ τοῦ κινδύνου τῆς καταστροφῆς, εἰς ἣν φέρεται τὸ Κράτος σήμερον, ἀναγκασθόμεθα τὰ κάμωμεν ἐκκλησίαν εἰς τοὺς Ὀθωμανοὺς ἀξιωματοῦχοις, ἂν καὶ εὐχόμεθα καὶ ἡμεῖς ἕξ ὅλης τῆς ψυχῆς καὶ τῆς διανοίας μας, ἕπως ἐπικληθῆται ὁ στρατὸς τῆς πολιτικῆς. Αἱ συνταγματικαὶ ἐλευθερίαι, ὑπὲρ τῶν ὁποίων εἶχον ἐπαναστατήσῃ πρὸ τετραετίας οἱ ἀξιωματοῦχοι, δὲν ἀπενεμήθησαν εἰσὶν εἰς τοὺς Ὀθωμανοὺς.

Ἄν εἶναι δὲ βεβαίως δυνατὸν οἱ ἀξιωματοῦχοι αὐτοὶ τὰ ἐπιδοκιμάσουν τὴν ἀπὸ τετραετίας ἐπιδοκωθῆσαν ἐσωτερικὴν καὶ ἐξωτερικὴν πολιτικὴν, ἧς ἐξηστῆσαν τὸν Ὀθωμανισμόν καὶ ἐξώθησε τὸ Κράτος εἰς τὴν συμφορὰν καὶ τὴν ἀθλιότητα, οὔτε τὰ σιγήσουν πρὸ τῶν ἀνθαιρεσιῶν καὶ τῶν παρανομῶν, ἢ τῶν κατὰ τοῦ Συντάγματος ἔνεκεν ἀτομικῶν συμφερόντων κατενεχθέντων πληγμάτων.

Ὅλοι μὲν οἱ Ὀθωμανοί, ἀλλ' ἰδίως ἡμεῖς οἱ στρατιωτικοί, ἔχομεν καθήκον ἀπέναντι τῆς Πατρίδος τὰ σώσωμεν αὐτὴν ἀπὸ τὸν ὁλεθρὸν καὶ τὴν καταστροφὴν. Ὁφείλομεν τὰ σκεφθῶμεν τί θὰ κάμωμεν ἡμεῖς οἱ ἀξιωματοῦχοι καὶ ὅποια ἀθλιότης μᾶς ἀγαμένει, ἐάν ποτε — ὃ μὴ γένοιτο — καταστραφῆ καὶ γίνῃ λεία τῶν ἔθνων ἡ Πατρίς, ἧς μᾶς ἀνέδειξεν.

Οἱ δμιλοῦντες σήμερον ἐν ὀνόματι τοῦ πατριωτισμοῦ καὶ ζητοῦντες τὰ μᾶς σύρον ὅπι-

σθεν τοῦ ἄρματος αὐτῶν, θὰ φύγουν τότε — ὑπάρχουν, ἄλλως τε, καὶ προηγουμένα — εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ θὰ διέλθουν τὸν βίον τῶν ἐκεῖ, ροκανίζοντες τὰ χρήματα, ἅτινα ἐνεθλάκωσαν ἀπὸ τῶρα. Ἐνῶ ἡμεῖς, οἱ δυναστεῖς οἱ ὅποιοι ποιοῦμεν τὴν Πατρίδα μας, θὰ καταδικασθῶμεν εἰς πτωχείαν καὶ ἐγκατάλειπν.

Ἐπειτα λαμβάνομεν φανερά, δι' ἡμεῖς οἱ ἀξιωματοῦχοι ὀφείλομεν τὰ τρέμωμεν πρὸ τοῦ κινδύνου, ὃν διατρέχει ἡ Πατρίς μας.

Ὁ στρατὸς δὲν εὐρίσκει, ἔνεκα τῆς κακοδιοικήσεως αὐτῆς τῶν κυβερνητικῶν, καιρὸν, ὅπως ἀσχολῆται μὲ τὰ οὐσιώδη αὐτοῦ καθήκοντα, ἀλλὰ καταδαπανᾶται εἰς ματαιὰς ἐκστρατείας.

Ἀξιωματοῦχοι! Ἡ Πατρίς ἀπαιτεῖ σήμερον ἀπὸ πάντας, ἀλλ' ἰδίως ἀπὸ ἡμᾶς, θυσίαν καὶ πολιτικὸν σθένος. Ὁφείλομεν καὶ ἡμεῖς τὰ σπεύσωμεν, ὅπως προσφέρωμεν ὁλοπύρως τὴν θυσίαν αὐτήν.

Ὁ σκοπὸς μας εἶναι ὅπως ὁ στρατὸς, διὰ τὸν ὁποῖον διατίθενται μεγάλα ποσά, ἐξουσιάζομενα διὰ δανείων, χρησιμοποίησιν τὴν δύναμιν αὐτοῦ κατὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ διατελῆ πάντοτε ἰσχυρός. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἶναι ἀδύνατος καὶ ἀνωφελὴς ἢ ἄνευ τῆς οικονομικῆς ἐνθουσίας μᾶς χώρας ἐνίσχυσις τοῦ στρατοῦ αὐτῆς, ἔχομεν ὡς σκοπὸν μᾶς καὶ τὴν βελίωσιν τῆς οικονομικῆς κατὰστάσεως, ἧς θὰ ἐπιενχθῆ μόνον διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν συνταγματικῶν θεσμῶν.

Ζητοῦμεν λοιπὸν «τὰ ἐξασφαλίσωμεν τὴν ἐφαρμογὴν τῶν συνταγματικῶν θεσμῶν» καὶ τὴν «ἴσον μὲν τῆς δικαιοσύνης ἐν τῷ στρατῷ».

Ἀποῦμεθα πολὺ, διότι ἠναγκασθήμεν, πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τούτου, τὰ σχηματίσωμεν «Στρατιωτικὸν Σύνδεσμον».

Εἴμεθα ὁμοῦ ἀφ' ἐτέρου προθύμοι τὰ ἐπακούσωμεν εἰς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐπιτάσσει τὸ πατριωτικὸν καθήκον, ἢ στρατιωτικὴ τιμὴ καὶ αὐτὸς ὁ ἀνθρωπισμός.

Βλέπομεν καὶ εἴμεθα πεπεισμένοι, ὅτι βαίνομεν πρὸς τὴν καταστροφὴν Ἐνομιζόμεν ὁμοῦ δι' ἡμᾶς ἀνανήψωμεν ἐπὶ τέλους. Ἀστυχῶς δὲν συνέβη αὐτό. Καὶ ἐνρέθημεν εἰς τὴν δυσχερῆ θέσιν τὰ συμπελάξωμεν «Στρατιωτικὸν Σύνδεσμον».

Διακηρύσσομεν δι' οὐδένα ὅτι τὰ πολιτικὰ κόμματα, ἅτινα ὑπάρχουσιν εἰς τὸ Κράτος.

Εἰς τοὺς λόγους ἡμῖν, δι' ἡμᾶς εἶναι τῶρα καιρὸς διὰ τὴν διατύπωσιν τοιοῦτων ἀσθημάτων, ἐρωτῶμεν πότε θὰ ἔλθῃ ὁ καιρὸς αὐτός;

Μήπως δι' ἡμᾶς διαμελισθῆ ἡ χώρα μας καὶ ἐδρεθῶμεν πρὸ τετελεσμένων γεγονότων; Μήπως δι' ἡμᾶς φθάσῃ τὸ μαχαίρι σὺν κόκκαλο;

Ἐπειτα τὰ αἰτήματά μας δὲν εἶναι προσωπικά, ἀλλ' ἐξυπηρετοῦν τὰ συμφέροντα αὐτῆς ταύτης τῆς Πατρίδος, καὶ ἀποδεικνύουν εἰς τοὺς ἐχθρούς μας, ὅτι ἐν Τουρκίᾳ δὲν εἴπωσαν ἄνδρες μὴ δπισθασχωροῦντες πρὸ οὐδεμιᾶς θυσίας, χάριν τῆς σωτηρίας τῆς Πατρίδος.

Ὁ «Στρατιωτικὸς Σύνδεσμος» πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ θὰ ἐπιδιώξῃ:

1) Τὴν ἀνικατάστασιν τῆς παρούσης Κυβερνήσεως ὑπὸ ἄλλης, ἱκανῆς τὰ συγκεντρώσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς Εὐρώπης καὶ ἀποτελουμένης ἀπὸ ἀνδρῶν ἀποφασιστικῶν, ἐπίμονων καὶ ἱκανῶν.

2) Τὸν ἀποκλεισμόν τῶν ἀνευθύνων δυνάμεων ἀπὸ τῆς ἀναμίξεως εἰς τὰς ὑποθέσεις τῆς Κυβερνήσεως καὶ

3) Τὴν διάλυσιν τῆς Βουλῆς, ἐάν κατόπιν σοβαρᾶς ἐρεῦνης ἀποδειχθῶσιν αἱ τελευταῖαι ἐκλογαὶ ἀσύμφωνοι πρὸς τὴν ἐθνικὴν θέλησιν καὶ τὴν διενέργειαν νέων ἐκλογῶν, ἄνευ τῆς ἐπεμβάσεως τῶν ἀστυνόμων καὶ τῶν χωροφυλάκων.

Βεβαίως τὰ αἰτήματα αὐτὰ ἀφορῶσι τὴν πολιτικὴν τῆς Κυβερνήσεως. Μὴ λησμονῆτε ὁμοῦ, σεβαστοὶ συνάδελφοι, δι' ὀφείλομεν, ἀποσυρόμενοι ἅπαξ διὰ παντός τῆς πολιτικῆς, τὰ θέσωμεν ἐν ὀριστικῶν τέρμα εἰς τὰς ἀνωμαλίας καὶ τὰ κακά, ἅτινα, κατὰ τὴν ἐπιχειρηματοῦσιν ἐν τῇ χάρᾳ ἰδέαν, ἐπέφερον ὁ στρατὸς.

Αὐτὰ εἶναι τὰ γενικά μας αἰτήματα. Ἐχομεν ὁμοῦ καὶ εἰδικά, ἀφορῶντα ἀποκλειστικῶς τὸν στρατὸν, τὰ ἑξῆς:

1) Τὸν ἀπόλυτον ἀποκλεισμόν τοῦ στρατοῦ ἐκ τῆς πολιτικῆς, εὐθὺς ὡς γίνουσι δεκτὰ τὰ πρῶτα αἰτήματα.

2) Τὴν εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ ἐπαναφορὰν τῶν στρατιωτικῶν, οἵτινες διωρισθῶσαν πολιτικοὶ ὑπάλληλοι ἢ ἀπεσταλμένοι πολιτικῶν κομμμάτων.

3) Τὴν ἀπονομὴν τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἰσότητος ἐν τῷ στρατῷ, ὅπως ὡστε:

α) Ὁ φόβος τῆς εὐθύτης τὰ συνέχῃ ὄχι μόνον τοὺς κατωτέρους ἀπέναντι τῶν ἀνωτέρων, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀπέναντι τοῦ νόμου.

β) Τὰ στρατοδικεῖα τὰ ἔχουν πλήρη ἀνεξαρτησίαν καὶ τὰ εἶναι ἀπηλλαγμένα πάσης ἐπιρροῆς.

γ) Ἡ προαγωγή τῶν ἀποφοίτων τῶν σχολῶν τὰ μὴ γίνῃται ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ μὲν ἢ τοῦ δέ.

δ) Νὰ ἐπανορθωθῆ ἢ κατὰ τῶν εἰς Ἰεμένην καὶ τὰς λοιπὰς θεσμὰς χώρας ἀποστελλομένων ἀξιωματοῦχων προσγινομένη ἀδικία.

Ὁ Σύνδεσμός μας, ἀποτελούμενος ἀπὸ ἀξιωματοῦχων φιλοπάτριδος καὶ ἀποφασιστικῶν καὶ ἀτρομήτων, ἔχει ἀπόφασιν τὰ ἐμμεύσῃ εἰς τὴν πλήρη ἐφαρμογὴν ὄλων τῶν αἰτημάτων αὐτῶν.

Ἐνεργῶν σιβόμενος τὴν ἱεραρχικὴν σειρὰν καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀποφάσεων τῆς πλειοψηφίας τῆς διοικητικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ κέντρου, ἅτινα θὰ τηρηθῶσιν πρὸς τὸ παρὸν μυστικά.

Ὁ Σύνδεσμος, ἀποκλείων ἐκ τῶν τάξεων αὐτοῦ πάντα συμπερονοτολόγους, ἔχει σταθερὰν ἀπόφασιν τὰ τιμωρήσῃ ἀσστηρῶς ὅσα ἐκ τῶν μελῶν αὐτοῦ θελήσων τυχόν τὰ ἐπιδιώξωσιν ἀτομικὰ συμφέροντα.

Ὁ Σύνδεσμος θὰ διαλυθῆ, μόλις ἴδῃ δι' ἐισηκούσθησιν καὶ ἐφαρμοζοῦνται τὰ αἰτήματα αὐτοῦ, καὶ θὰ ἀφοσιωθῆ εἰς τὸ στρατιωτικὸν αὐτοῦ ἔργον.

Ὁ Σύνδεσμος, ἔχων σκοπὸν τὴν ἐξασφάλισιν τῶν συμφερόντων τῆς χώρας, δὲν εἶναι δυνατὸν τὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἐν μέσον πρὸς τὴν ἐν τῷ μέλλοντι ἀνάδειξιν τῶν μελῶν αὐτοῦ.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

(συνέχεια από σελίδος 1438)

ΣΟΥΛΤΑΝ ΜΟΥΡΑΤ Ο Δ΄ (1623—1640)

Ἀλλὰ μετὰ τὴν τρίμηνον πατριαρχεῖαν τοῦ **Γρηγορίου Δ΄** καὶ τὴν πενθηκονθήμερον τοιαύτην τοῦ **Ἀνθίμου Β΄**, ἀνακαλεῖται τῷ αὐτῷ ἔτει (1623) ὁ Λούκαρις καὶ ἐπιδίδεται μετὰ περισσοτέρας δραστηριότητος εἰς τὸν κατὰ τῶν Ἰησουϊτῶν ἀγῶνα, ἐπιτυχῶν δὲ καὶ τὴν ἄδειαν τῆς κυβερνήσεως, ἰδρύει τὸ **Πατριαρχικὸν Τυπογραφεῖον**¹ καὶ πρῶτος αὐτὸς ἀναλαμβάνει, διὰ τῆς ἐκλαϊκείσεως τοῦ ἑλληνικοῦ βιβλίου, νὰ ἐδραιώσῃ τὸ φρόνημα τῶν Ὀρθοδόξων.

Ἄλλ' οἱ Ἰησουῖται ραδιουργοὺν καὶ πάλιν, διαβάλλουν τὸν Κύριλλον ὅτι ἐκτυπώνει καὶ διαδίδει βιβλία καθαπτόμενα τῆς μουσουλμανικῆς θρησκείας, ἐπιδεικνύουσι δὲ καὶ πρὸς μαρτυρίαν κάποιον ἀντιμουσουλμανικὸν βιβλίον, τὸ ὁποῖον πράγματι εἶχεν ἐκδώσει πρὸ ἐτῶν ὁ Λούκαρις ἐν Λονδίῳ, ὅτε, σπουδάζων ἀκόμη, διέτριβεν ἐκεῖ. Καὶ τοιουτοτρόπως, τῷ 1630, τὸ μὲν Πατριαρχικὸν Τυπογραφεῖον κλείεται καὶ καταστρέφεται, ὁ δὲ Κύριλλος μόλις προφθάνει νὰ σωθῆ, καταφυγὼν παρὰ τῷ φίλῳ του καὶ ἀρχαίῳ του ἐν Εὐρώπῃ συμπαθητῇ καὶ πρεσβευτῇ τῆς Ὀλλανδίας ἐνταῦθα Κορνηλίῳ Ἄγγα, μεσιτεύσει τοῦ ὁποῖου ὡς καὶ τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Ἀγγλίας, παραμένει μὲν καὶ πάλιν εἰς τὸν θρόνον, ἀλλὰ τῷ 1632, κατηγορηθεὶς καὶ αὐθις, παύεται καὶ ἐξορίζεται· τὸ δὲ σπουδαιότερον, ἐπιτυχάνε-

ται ἢ εἰς τὸν θρόνον ἀνάρρησις τοῦ φίλου τοῦ Ἰησουῖταις φρονούντος **Κυρίλλου Β΄** τοῦ ἀπὸ Βερροίας, τοῦ ἐπιλεγομένου Κονταρῆ. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς δὲν ἔμεινε πατριαρχεῶν εἰμὴ ἕξ μόνον ἡμέρας (5—11 Ὀκτωβρίου), καταγγεληθεὶς εἰς τὴν κυβέρνησιν καὶ καθαιρέθεις.

Ἐπανέρχεται δὲ (1632), τὸ τρίτον ἤδη, ὁ Λούκαρις καὶ μένει πατριαρχεῶν μέχρι τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 1633, ὅτε νέαι τῶν Ἰησουῖτων ραδιουργίαι ἐπιφέρουσι καὶ τρίτην αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ θρόνου καθάρσιν. Λέγεται μάλιστα ὅτι κατηγορήθη ὡς αἷτιος τῆς ἀλλης ἐκείνης φρικτῆς πυρκαϊᾶς, ἣτις, τῇ 26 Σεπτεμβρίου τοῦ 1633, ἐν Ἀγιά-καποῦ ἐκράγισα, ἔκ τινος μικρᾶς χριστιανικῆς οἰκίας, ἣτις τυχαίως ἀπετέλει τὸ μεταίχμιον τρόπον

τινὰ τῶν χριστιανικῶν ἀπὸ τῶν μουσουλμανικῶν συνοικιῶν, ἔλαβε τὴν πρὸς τὰς τουρκικὰς συνοικίας διεύθυνσιν, ἐστοίχισε τὸν θάνατον εἰς πολλὰς ἑκατοντάδας ἀνθρώπων καὶ ἀπετέφρωσε πλείτερον τοῦ ἑνὸς τρίτου τῆς Πόλεως, μέχρι τῶν δξαμίων τοῦ σουλτάν Μεχμέτ καὶ τοῦ σουλτάν Σελήμ, ἧτοι 7,600 οἰκίας, 200 δξαμιά, τὰ ἀρχεῖα καὶ τὴν βιβλιοθήκην τοῦ Σεῖχουλισλαμάτου, τὸν ἀπέραντον τῶν Γενιτσάρων στρατῶνα καὶ πολλὰ ἄλλα δημόσια κτίρια.

Καὶ ἀνέρχεται πάλιν τὸν πατριαρχικὸν θρόνον ἕτερον μίσθαρνον τῶν Ἰησουῖτων ὀργανον, ὁ Κρῆς ἐπίσης **Ἀθανάσιος Ι΄**, ὁ πρῶτον Θεσσαλονίκης, ὁ ἐπωνυμούμενος Πατελλάρης, ὅστις, καθὼς λέγεται, εἰς ἦν ἐκ τῶν προκαλεσάντων τὴν τρίτην τοῦ Λουκάρως καθάρσιν. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς 40 μόνον ἡμέρας πατριαρχεῖ καὶ, ἐκβληθεὶς, προσφεύγει πρὸς τὸν πάπαν **Ὀύρβανδον τὸν Η΄** (1623—1644) καὶ ζητεῖ συνδρομὴν ὑπὲρ τῆς ἀποκαταστά-

σεῶς του. Ἐπανέρχεται δὲ (1634) τὸ τέταρτον, ὁ Λούκαρις καὶ, μεταξὺ ἄλλων, ἐπιτυγχάνει παρὰ τοῦ σουλτάν Μουράτ τὴν ἐκδοσιν νέου Φιρμανίου, ἐπικυροῦντος τὰ ἡμέτερα δίκαια ἐπὶ τῶν προσκυνημάτων τῶν ἁγίων Τόπων, εἰς πείσμα τῆς Γαλλικῆς πρεσβείας, ἣτις πάντα λίθον εἶχε κινήσει, ἵνα ἐξασφαλίσῃ καὶ ὑπὲρ τῶν Λατίνων ἱερέων δικαιώματα ἐπὶ τοῦ ἁγίου Τάφου. Ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν μένει ἐπὶ τοῦ θρόνου εἰμὴ δύο μόνον μῆνας, μέχρι τῆς 5 Μαρτίου 1634, ὅτε καὶ ἐκδιώκεται πάλιν διὰ νέας ραδιουργίας τῶν Ἰησουῖτων, εἰς τοὺς ὁποίους εἶχον τώρα προστεθῆ, ἀναφανδὸν κατὰ τοῦ Λουκάρως μηχανορραφοῦντες, οἱ δύο προκάτοχοί του Ἀθανάσιος Ι΄ καὶ Κύριλλος Β΄, οἵτινες καὶ ἐπανέρχονται πάλιν κατὰ σειρὰν εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον, ὁ μὲν πρῶτος ἐπὶ ἕν ἔτος (1635), ὁ δὲ δεύτερος ἐπὶ ἐνάμισυ (1636), παυθέντες ἀμφοτέρω καὶ ἐξορισθέντες. Ἀνέρχεται δὲ τότε τὸν θρόνον **Νεόφυτος ὁ Γ΄**, ὃν, Ἡρακλείας μητροπολίτην ὄντα, εἶχε καθαιρέσει καὶ ἐξορίσει Κύριλλος ὁ Β΄, ὡς μαθητὴν καὶ φίλον τοῦ Λουκάρως· παραιτηθέντος ὁμοῦ καὶ τούτου μετὰ ἕν ἔτος, διὰ τὴν μεγάλην τῶν πατριαρχικῶν πραγμάτων ἀνωμαλίαν, ἐπανέρχεται, τὸ πέμπτον ἤδη καὶ τελευταῖον, ὁ Λούκαρις, κατὰ ἰούνιον τοῦ 1637, μετὰ δὲ τρεῖς μῆνας ἐπέτυχε παρὰ τοῦ σουλτάν Μουράτ νέον Χάττι-σερίφ, ἐπικυρωτικὸν τῶν δύο προηγουμένων, δι' οὗ ἐξησφαλίζετο ἀπολύτως ἢ ἐν τοῖς ἁγίοις Τόποις προτεραιότης καὶ προνομιοῦχος ἰδιοκτησία τῶν Ἑλλήνων¹.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Μ. ΜΒΛΙΣΚΟΠΟΥΛΟΣ
καθηγητὴς ἐν τῇ Ρωσικῇ Σχολῇ

1. Τῷ 1627. Οὐχὶ ὁμοῦ ἐντὸς τοῦ περιβόλου τῶν Πατριαρχεῶν, ἀλλ' ἐν ἰδιωτικῷ καταστήματι, ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Ἀγγλίας. Ἐντεῦθεν, φαίνεται, καὶ ἐν γένει διὰ τὴν ἠθικὴν προστασίαν, τὴν ὁποῖαν, ἐφόσον ἦτο ὁ Λούκαρις πατριαρχῆς, περιέβαλλεν ἢ ἐν Κων/πόλει ἀγγλικὴ πρεσβεία τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, προῆλθε κατὰ μέγα μέρος καὶ ἡ τοσοῦτον πάταγον καὶ τόσας συνόδους προκαλέσασα κατ' ὅλον τὸν ὀρθόδοξον κόσμον κατηγορία, ὅτι ὁ Λούκαρις ἐφρόνει τὰ τῶν Διαμαρτυρομένων, καὶ ἰδίᾳ τὰ τοῦ Καλβίνου. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸ Πατριαρχικὸν Τυπογραφεῖον, μετὰ τὴν πρώτην τοιαύτην καταστροφὴν (1630), ἐξέλιπεν ὀλοτελῶς ἐπὶ ἑκατὸν τριάκοντα περίπου ἔτη, μέχρι τῶν μέσων τῆς 17^{ης} ἑκατονταετηρίδος, ὅτε συνέστη πάλιν ἐκ δευτέρου, προφανῶς ἐπὶ τῆς δευτέρας πατριαρχείας Κυρίλλου τοῦ Ε΄ (1752—1757), ὅτε συνέστη καὶ ἡ περιώνυμος Ἀθωνιάς Σχολὴ ἐν ἁγίῳ Ὄρει. Κατόπιν ἐκλείσθη καὶ πάλιν, ἀνασυνέστη δ' ἐκ τρίτου τῷ 1819, ἐντὸς μὲν τοῦ πατριαρχικοῦ περιβόλου, μᾶλλον ὁμοῦ ὡς ἐπιχειρήσεις εἰς ἰδιώτικα ἐκδοδομένη. Μεθ' ὅ ἐκλείσθη καὶ πάλιν, ἀνασυνέστη δὲ ὀριστικῶς, τὸ τρίτον, τῷ 1879, ἐντὸς τοῦ πατριαρχικοῦ περιβόλου καὶ ἐντὸς καταλλήλου οἰκῆματος. Σημειωτέον, ὅτι τῷ αὐτῷ ἔτει τῆς συστάσεως τοῦ Πατριαρχικοῦ Τυπογραφείου ὑπὸ τοῦ Λουκάρως (1627) συνέστη καὶ τὸ πρῶτον ἐν Κωνσταντινουπόλει ἑβραϊκὸν τυπογραφεῖον, καθὼς καὶ ἡ βιβλιοθήκη τοῦ ἐν Φαναρίῳ ἁγιοταφικοῦ Μετοχίου ὑπὸ τοῦ τότε πατριαρχοῦ Ἱεροσολύμων Δοσιθέου τοῦ Νοταρᾶ.

1. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Λούκαρις εἶχε καταγγεῖλει τοῖς διοικητὰς τῆς Παλαιστίνης ὡς δωροδοκούμενους ὑπὸ τῶν Φράγκων καὶ διὰ τοῦτο παραβαίνοντας πολλὰκις τὰς διατάξεις τῶν σουλτανικῶν Φιρμανίων, ὁ Μουράτ τοσοῦτον, ὡς λέγεται, ἐθυμώθη, ὥστε, κατ' ἦν στιγμήν ἐμελλε νὰ ἐπικυρώσῃ τὸ τελευταῖον αὐτὸ Φιρμάνιον, ἔγραψεν ἐπ' αὐτοῦ ἰδιοχειρῶς, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν διοικητὴν τῆς Παλαιστίνης, τὴν ἐξῆς φράσιν, ἣτις κατέστη ἐκτοτε συνήθης εἰς ὅλα τα διατάγματά του :

— Κατὰ τὸν ὕψηλόν μου ὀρισμὸν νὰ ἐνεργήσῃς τὸ ἐναντίον ἐάν πράξῃς, σοῦ κόπτω τὴν κεφαλὴν. Οὕτω γίνωσκε.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ πεπειραμένη.
Ἀγγλικῆς καὶ Γαλλικῆς, ζητεῖ θέσιν δι' οἰκιακὰς ἐξωτερικὰς παραδόσεις. Διδασκαλία εὐμέθοδος, ἰδίᾳ τῆς Ἀγγλικῆς. Διδακτρα μέτρια. Ἀπευθυντέον εἴτε εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ «Ἀπ' Όλα», εἴτε εἰς τὸν ἐν Νεοχωρίῳ τοῦ Βοσπόρου φαρμακοποιὸν κ. Π. Παχόπουλον.

ΛΕΙΨΑΝΑ

ΒΥΖΑΝΤΙΝΩΝ

ΟΙΚΟΔΟΜΩΝ

Οὐδεμία ἴσως ἄλλη πόλις τῆς ἡμετέρας χώρας περιέχει τόσα λείψανα καὶ ἑρείπια βυζαντινῶν οἰκοδομῶν, ὅσα ἡ Κωνσταντινούπολις. Πολλὰ τούτων εἶναι ἤδη γνωστὰ καὶ πᾶς τις βλέπει αὐτὰ τῆδε κακείσε εἰς τὰς ὁδοὺς, τὰς ρύμας καὶ εἰς ἀποκέντρους γωνίας· ἄλλα δὲ ἀνευρίσκονται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διὰ τῆς ἐξακολουθούσης ἀνασκαφῆς τοῦ ἐδάφους. Τὰ κατωτέρω ὑπάρχουσιν εἰς τὴν νοτιοδυτικὴν πλευρὰν τῆς πόλεως, οὐ μακρὰν τοῦ θαλασσίου πρὸς τὴν Προποντίδα τείχους.

Καθ' ἅπασαν τὴν ἀπὸ τῆς συνοικίας Βλάγκας μέχρι τῆς Ὑψωμαθείων μακρὰν λεωφόρον εὐρίσκονται, πλὴν τῶν ἤδη περιγραφέντων ὑφ' ἡμῶν λειψάνων βυζαντινῶν οἰκοδομῶν¹, καὶ πλεῖστα μικρὰ καὶ μεγάλα τεμάχια κιόνων καὶ στηλῶν, ἐστηλωμένα παρὰ τὰς γωνίας εἰς προφύλαξιν τῶν οἰκιῶν, ὡς καὶ δλόκληροι στῆλαι ἐκ μαρμάρου, κατακείμεναι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· πρὸς τούτοις παρατηροῦνται κατὰ τὰς ἄκρας τῆς λεωφόρου θραύσματα κιονοκράνων καὶ λαξευτῶν μαρμάρων, προσπεληγμένων τῷ ἐδάφει, ὡς καὶ φιάλαι ἡμίφθαρτοι, πάντα ταῦτα λείψανα ἐρειπωθέντων καὶ καταστραφέντων πρὸ αἰῶνων ναῶν καὶ ἄλλων κτιρίων βυζαντινῶν. Ἡμεῖς αὐτοὶ εἶδομεν ἱκανὰ τοιαῦτα κατὰ τὴν λεωφόρον καὶ τὰς παρόδους αὐτῆς². Ἐμάθομεν δὲ, ὅτι παρόμοια λείψανα εὐρίσκονται καὶ ἐντὸς οἰκιῶν μωαμεθανικῶν τῆς αὐτῆς ὁδοῦ. Μωαμεθανός τις ἐκ τῶν οἰκούντων αὐτόθι εἶπεν ἡμῖν, ὅτι ἴσταιται παρὰ τὸ φρέαρ τῆς ἑαυτοῦ οἰκίας ἀπὸ ἀμνημονεύτων ἐτῶν εὐμέγεθες τεμόχιον στηλῆς μήκους 3 πήχεων. Τοῦτο δὲν ἠθέλησε ν' ἀποσπάσῃ ὁ ἀγιθὸς οὗτος ἄνθρωπος, ἐξ εὐλαβείας πρὸς τὴν ἀρχαιότητα αὐτοῦ.

Ἡ περὶ τῆς ὁ λόγος λεωφόρος περιτρέχει ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τοὺς πρόποδας τοῦ Ξηρολόφου, ἀνερχομένου πρὸς τὸ Ἐξωκιόνιον καὶ καταλήγοντος εἰς Ὑψωμαθεῖα. Ἐὰν σκεφθῶμεν, ὅτι ἐκ τῶν ἐπὶ τῆς ράχους τοῦ λόφου τούτου ἐγειρομένων, κατὰ τοὺς βυζαντινοὺς χρόνους, μεγαλοπρεπῶν δημοσίων κτιρίων,

Σπουδή.

ἐν οἷς τέσσαρες ἢ πέντε ναοί, τὰ μὲν ἠρειπώθησαν πρὸ πολλῶν αἰῶνων, τὰ δὲ κατηδαρίσθησαν μετὰ τὴν ἄλωσιν, δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν, ὅτι τὰ προειρημένα λείψανα προέρχονται ἐκ τῶν ἐρειπωθέντων καὶ καταστραφέντων ἐκείνων κτιρίων. Τὴν ἰδέαν ταύτην ἐνισχύει καὶ ἡ σωζομένη παράδοσις παρὰ τοῖς οἰκοῦσι τὴν περὶ τὴν λεωφόρον συνοικίαν Μωαμεθανοῖς, ὅτι ὑπῆρχον τὸ πάλαι ἐν τῷ μέρει τούτῳ χριστιανικοὶ ναοὶ καὶ μοναί· τούτων δὲ καταστραφέντων, ἀνηγέρθησαν ἐπὶ τῶν ἐρειπίων, ὡς ἱστορεῖ ἡ παράδοσις, αἱ αὐτόθι οἰκοδομαί.

Ἡ περὶ τῆς λέγομεν ἀνωτέρω συνοικίας, εὐρεία κατὰ μῆκος καὶ πλάτος, οἰκουμένη ὑπὸ Μωαμεθανῶν μόνον, ἐξαπλοῦται ἐφ' ἀπάσης τῆς πρὸς τὴν Προποντίδα κλιτύος τοῦ Ξηρολόφου, χωρούσης ἠρέμα πρὸς μεσημβρίαν καὶ ἰσοπεδουμένης πρὸς τὸ ἐπιθαλάσσιον τεῖχος· εἶναι δὲ διηρημένη εἰς τρία μέρη: Κιουτσούκ Βλάγκα μαχαλεσῆ, Δαοὺτ πασᾶ μαχαλεσῆ καὶ Ἐτ-γεμεζ μαχαλεσῆ. Ἐν τῷ τελευταίῳ τούτῳ ὑφίσταται μωαμεθανικὸν εὐκτήριον, καλούμενον Ἐτ-γεμεζ τεκεσῆ, ἐν τῷ ὁποίῳ παρατηρεῖ τις ἑρείπια βυζαντινῆς οἰκοδομῆς. Ἐνταῦθα ἔκειτο κατὰ τοὺς βυζαντινοὺς χρόνους ἐν τῶν εὐαγῶν σεμνείων, γνωστῶν παρὰ βυζαντινοῖς ὑπὸ τὸ ὄνομα «Μοναὶ τῶν μὴ ἐσθιόντων κρέας»¹.

Η. Α. ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΑΔΗΣ

ΡΟΔΑ ΚΑΙ ΚΡΙΝΑ

ΣΟΝΕΤΤΟ

Ἐλα μ' ἐμὲ τὴ λησμονία
Ἐκεῖ πού πλεῖα δὲ γλυκαρῶν ἡμερῶν,
Ἀμίλητοι σὰ φράσματα νὰ ζοῦμε
Μέσ' στὸν ψυχρὸ κι' δλόμαυρον ἀγέρα.

Στὸ διάβα του τὸ θάνατο ν' ἀκούμε
Καὶ τῆς φωνῆς του τὴ φριχτὴ φοβέρα,
Κοράκια μύρια δλόγυρα νὰ ἰδοῦμε,
Ποῦ θὰ σπαράξουν τὰ κορμιά ἐκεῖ πέρα.

Κι' ἂν ἴσως γιὰ νεκροὺς κ' ἐμᾶς νομίσουν
Καὶ τὰ κορμιά μας θέλουν νὰ σπαράξουν,
Στὴν προσευχὴ τὰ χέρια ἄς ἐνωθοῦνε.

Πικρὰ τὰ δάκρυά μας θὰ νὰ στάξουν
Καὶ στὴν ἄβυσσο μέσα θὰ κυλίουν
Δυὸ ζωντανὲς καρδιὲς πού ἐκεῖ θὰ ζοῦνε.

ΕΛΕΝΗ Σ. ΛΑΜΑΡΗ

ΕΧΕΤΕ ΥΠ' ΟΨΕΙ ΣΑΣ

ὅτι εἰς τὴν ἀποθήκην
Ρ. ΣΟΦΙΑΝΟΥ καὶ Σ^{ΑΣ}

ἐν Γαλατῇ, Ὁμὲρ Ἀμπήτ Χάν, 13,
εὐρίσκειτε εἰς τιμὰς ἀνεπιδέκτους συναγωνισμοῦ πᾶν εἶδος Ὁρολογίων καὶ κοσμημάτων, Σκευῶν πολυτελείας ἐκ λευκοῦ μετάλλου ἠγγυημένων, Μαχαιροπήρουνα, Δίσκους καὶ Κοχλιάρια γλυκοῦ, Σερβίτσια Τεῖου, Σαμαβάρια ρωσικὰ κλπ. κλπ.

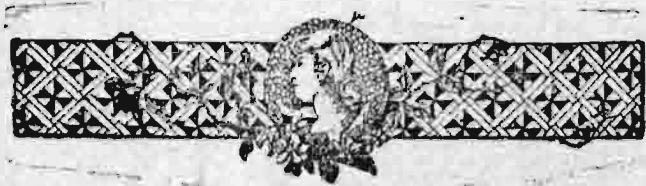
Ἐξαιρετικὴ πώλησις
ἐνεκα μεγάλης παρακαταθήκης.
Κοχλιάρια καὶ πηρούνια φαγητοῦ ἐξ Ἄλουμίνου πρὸς Γρ. 15 ἢ δωδεκάς, Ὁρολόγια, Ξυπνητήρια καὶ θυλακίου πρὸς Γρ. 10 καὶ 13 1/2, ἕκαστον.

1. Βλ. παρόντος περιοδικοῦ σελ. 1342· φυλλάδιον τῆς 26 Μαΐου.

2. Ἐνεκα τῆς ἀπὸ τινος ἐξακολουθούσης ρυμοτομίας καὶ ἐπιδιορθώσεως τοῦ λιθοστρώτου τῆς λεωφόρου, τινὰ τῶν λειψάνων τούτων ἐξηφανίσθησαν.

1. Περὶ τῶν βλ. ἡμετέραν διατριβὴν «Ἐπιστάσιαι καὶ σκέψεις ἐπὶ τῶν ἀνευρεθέντων ἑρειπίων βυζαντινοῦ ναοῦ ἰγγύς τῶν Ὑψωμαθείων», «Ἐκκλ. Ἀλήθεια», ἐτ. ΛΑ', σ. 294.

Αἱ ἀρχηγοὶ τῶν σουφραζετιῶν ἐν Ἀγγλίᾳ.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

Ο ΔΑΜΑΣΤΗΣ

— Ἐδιαβάσατε, κυρία μου, τὴν δίκην τοῦ περιφήμου αὐτοῦ δαμαστοῦ τῶν γυναικῶν, τοῦ Χριστιανοῦ Τζόνσον;

— Πρῶτον δὲν ἀναγνωρίζω δαμαστὰς γυναικῶν, διότι αἱ γυναῖκες δὲν εἶναι θηρία, καὶ δεύτερον δὲν ἐδιάβασα τίποτε.

— Λοιπὸν ὁ περιφήμος αὐτὸς Τζόνσον ἐδικάσθη εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἐπ' ἀδικία, διότι, περιφρονῶν ὅλους τοὺς νόμους, ἐνυμφεύθη τόσας γυναῖκας, ὥστε ὁ νόμος δὲν ἐνθιμείται τὸν ἀριθμὸν τῶν. Μόλις κατώρθωσε νὰ δώσῃ πληροφορίας εἰς τὸ δικαστήριον διὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν συζύγων του τῆς τελευταίας τετραετίας.

— Οἱ δικασταὶ εἶναι ἄνθρωποι καὶ ζηλεύουν κάποτε τὴν εὐτυχίαν τῶν ἀμαρτωλῶν. Δὲν ἐννοῶ ὅμως διατί ὠνομάσατε τὸν περιφήμον. Ἀμερικανὸν σας διαμαστήν τῶν γυναικῶν. Ἐνας ἄνθρωπος, ποῦ ἐπῆρε τόσον πολλὰς γυναῖκας, δὲν ἐδάμασε τὰς γυναῖκας, ἀλλ' ἐδαμάσθη ἀπ' αὐτάς. Μία γυναῖκα ἀρκεῖ νὰ δαμάσῃ 100 ἄνδρας. Φαντασθῆτε τί ἐμποροῦν νὰ κάμουν 100 γυναῖκες. Ὁ Ἀμερικανὸς σας ἔπρεπε νὰ ἀθωωθῇ παμψηφεί...

— Ὅμιλεῖτε, χωρὶς νὰ γνωρίζετε τὰς λεπτομερείας. Ὁ κ. Τζόνσον δὲν ἔκαμε τὴν ἀνοησίαν νὰ ἐρωτηθῇ καμμίαν ἀπὸ τὰς ἀναριθμήτους συζύγους του. Ἀφοῦ ἔφαγεν ἀπὸ καθεμίαν ἐξ αὐτῶν 5—15 χιλιάδας φράγκων, τὰς ἐχάρισε τὴν ἐλευθερίαν τῶν.

— Τότε ἔπρεπε νὰ μοῦ εἰπῆτε, ὅτι πρόκειται περὶ ἐνὸς ἀπαισίον λωποδύτου. Αἱ γυναῖκες, ποῦ θὰ ἔπρσαν εἰς τὰ δάκτυλά του, θὰ ἦσαν ὅλαι ἠλίθια.

— Καὶ ὅμως ὁ ἄνθρωπος αὐτός, τὸν ὁποῖον ὀνομάζετε ἀνόητον, ἔγινε τόσον συμπαθητικὸς, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δίκης του, εἰς τὸ γυναικεῖον ἀκροατήριον, ὥστε ὅλοι ἐσχημάτισαν τὴν πεποιθήσιν, ὅτι 100 ἄλλαι γυναῖκες θὰ εὐρίσκοντο πρόθυμοι νὰ θυσιάσουν τὰς 5 αὐτάς ἢ 15 χιλιάδας διὰ νὰ καταταχθοῦν εἰς τὸν γυναικωνίτην του.

— Ἦτο λοιπὸν ὁ Ἀπόλλων ἢ ὁ Ἄδωνις;

— Ἦτο μάγος, ὁ ὁποῖος ἐξήγησεν εἰς τὸ δικαστήριον τὰ μυστικὰ τῆς μαγείας του. Ἐβεβαίωσε τὸ δικαστήριον, ὅτι, διὰ νὰ κατακτήσῃ μίαν γυναῖκα, τοῦ ἔφθανε νὰ συνομιλήσῃ μαζί της τέσσαρας φορὰς μόνον. Ποιὲ δὲν ἔλαβεν ἀνάγκην νὰ συνομιλήσῃ πέμπτην

Mrs Pethick-Lawrence

Mrs Pankhurst

φορὰν. Εἶπε δὲ τὰ ἐξῆς: «Ἐὰν θέλετε νὰ κατακτήσετε μίαν γυναῖκα, μὴ τῆς φερθῆτε ποτὲ μὲ γλυκεῖς καὶ εὐγενικοὺς τρόπους. Προσπαθήσατε νὰ φανῆτε τραχὺς, ἄγριος, δεσποτικὸς καὶ νὰ προμηγύετε ἕνα τύραννον». Αὕτη εἶναι μία ἀλάνθαστος συνταγή.

— Ὑποθέτω, ὅτι ὁ κ. Τζόνσον δὲν ὑπῆρξεν εἰλικρινής. Ἠθέλησε ν' ἀποκρύψῃ τὸ μυστικὸν του. Πιστεύετε σεῖς, ὅτι μία γυναῖκα ἤμπορεῖ νὰ κατακτηθῇ μὲ τὸ μαστίγιον;

— Ἐγὼ τὸ πιστεύω. Ὅλοι οἱ ἐρωτολόγοι εὐρίσκονται σύμφωνοι εἰς ἕν σημεῖον: Ὅτι αἱ γυναῖκες αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην ἐνὸς δεσπότου. Καὶ ὅταν τὸν εὕρουν, τὸν ἀγαποῦν περιπαθῶς.

— Λυποῦμαι τὴν γυναῖκά σας, κύριέ μου, μὲ τὰς ἰδέας ποῦ ἔχετε. Δὲν ἀμφιβάλω, ὅτι θὰ τὴν ξυλοκοπῆτε τοὐλάχιστον τρεῖς φορὰς τὴν ἡμέραν.

— Εἶναι περὶ τὸν νὰ τὴν λυπῆσθε, κυρία μου, διότι δὲν ὑπάρχει. Καὶ ἂν ὑπῆρχεν ὅμως, σὰς βεβαιῶνω, ὅτι δὲν θὰ τὴν ἐξυλοκοποῦσα ποτὲ καὶ θὰ ἦμιον ὁ γλυκύτερος τῶν συζύγων μαζί της.

— Αὐτὸ εἶναι λυπηρόν. Εἰμπορούσατε νὰ κάμετε εὐτυχὴ μίαν ὑπαρξίν. Φαίνεσθε τῶντι τόσον γλυκὺς καὶ τόσον ἥπιος!

— Ἀκριβῶς δι' αὐτὸ δὲν ἐνυμφεύθη, κυρία μου. Ἦμιον πάντοτε βέβαιος, πρὶν διαβάσω τὴν θεωρίαν τοῦ κ. Τζόνσον, ὅτι ἡ σύζυγός μου θὰ εὕρισκεν ἕνα ἄλλον, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ ἦτο οὔτε γλυκὺς, οὔτε ἥπιος καὶ θὰ τὸν ἔκαμνε κοινωνὸν τῆς εὐτυχίας, τὴν ὁποίαν θὰ τῆς ἐχάριζα ἐγώ. Καὶ αὐτὸ θὰ μοῦ ἦτο δυσάρεστον. Μοῦ δίδετε, σὰς παρακολῶ, μίαν πληροφορίαν;

— Εὐχαρίστως.

— Ὁ σύζυγός σας εἶναι τραχὺς καὶ δεσποτικὸς;

— Ἀπ' ἐναντίας, γλυκύτατος. Ποτὲ ἀρνάκι τοῦ Θεοῦ δὲν ὑπῆρξε γλυκύτερον ἀπ' αὐτόν. Διατί μ' ἐρωτᾶτε;

— Ἀπὸ ἀπλῆν περιέργειαν.

— Δὲν ἐννοῶ τὴν περιέργειάν σας δι' ἕνα ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζετε.

— Ἡ περιέργειά μου δὲν εἶναι ἀκριβῶς δι' αὐτόν· εἶναι δι' ἐσᾶς.

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς εἶπω, κύριε, ὅτι εἶσθε γελοῖος.

— Τὸ ἐννοῶ καὶ μόνος μου· ὁμοιάζω μὲ τὸν σύζυγόν σας.

— Καὶ πέρνετε πολὺ θάρρος μαζί μου, τὸ ὁποῖον, σὰς βεβαιῶνω, ὅτι εἶναι καθαρὰ ματαιοπονία.

— Καὶ αὐτὸ τὸ ἐννοῶ.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἀραβικὴ παροιμία.

Ἐκεῖνος ποῦ δὲν ξεύρει καὶ δὲν ξεύρει πῶς δὲν ξεύρει, εἶναι μορὸς—ἀπόφευγέ τον.

Ἐκεῖνος ποῦ δὲν ξεύρει καὶ ξεύρει πῶς δὲν ξεύρει, εἶναι ἀπλοῖκός—δίδαξέ τον.

Ἐκεῖνος ποῦ ξεύρει καὶ δὲν ξεύρει ὅτι ξεύρει, εἶναι κοιμισμένος—ξύπνησέ τον.

Ἐκεῖνος ποῦ ξεύρει καὶ ξεύρει πῶς ξεύρει, εἶναι σοφός—ἀκολούθησε τον.

Μεταξὺ φίλων.

— Πανδρεύθηκα ἐπὶ τέλους ἐκείνην ποῦ ὀνόμαζες τὸ φῶς τῆς ζωῆς σου;

— Ὁχι, ἐπροτίμησα νὰ μείνω εἰς τὸ σκότος.

Ἐκεῖνος καὶ ἐκείνη.

Ἐκεῖνος. — Ὁ ἄντισιαθῆς, ἀγάπη μου, ἂν θέλω νὰ σὲ ἠλιθίσω;

Ἐκείνη. — Βέβαια, μ' ὀλην τὴν δύναμίν μου. Μὰ... ἀφοῦ εἶσαι δυνατώτερός μου!—Πρ. Π. Γ.

ΚΑΙ ΟΛΙΓΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Ἡ ἀλήθεια

Τί ἐστὶν Ἀλήθεια;

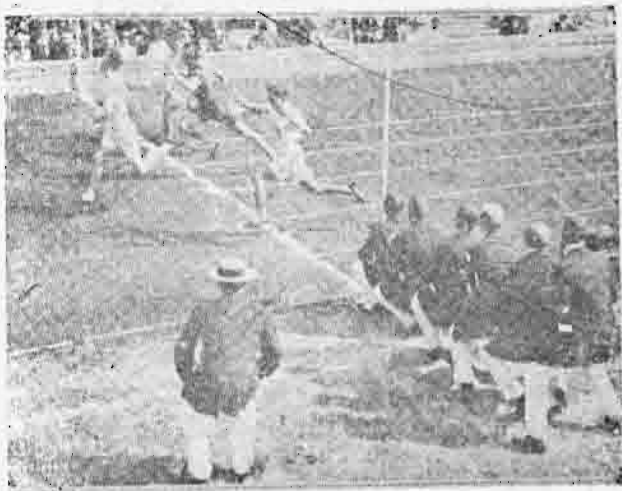
Ὁ ὀρισμὸς εἶναι δύσκολος καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἐδόθη ἀκόμη ἐπακριβῶς. Ὁ Πιλάτος, ἐρωτήσας τὸν Χριστόν, δὲν ἀνέμεινε τὴν ἀπάντησιν, ὡς λέγει τὸ Εὐαγγέλιον, ἀλλ' εἰσῆλθεν εἰς τὸ Πραιτώριον. Λυπηρόν τοῦτο, διότι θὰ εἶχομεν τὸν ὀρισμὸν τῆς Ἀληθείας παρ' αὐτοῦ τοῦ μαρτυρήσαντος ὑπὲρ αὐτῆς.

Ὅπως καὶ ἂν ἔχη, ἡ Ἀλήθεια εἶναι τι ἐπικίνδυνον καὶ οἱ ἀσχοληθέντες περὶ αὐτὴν

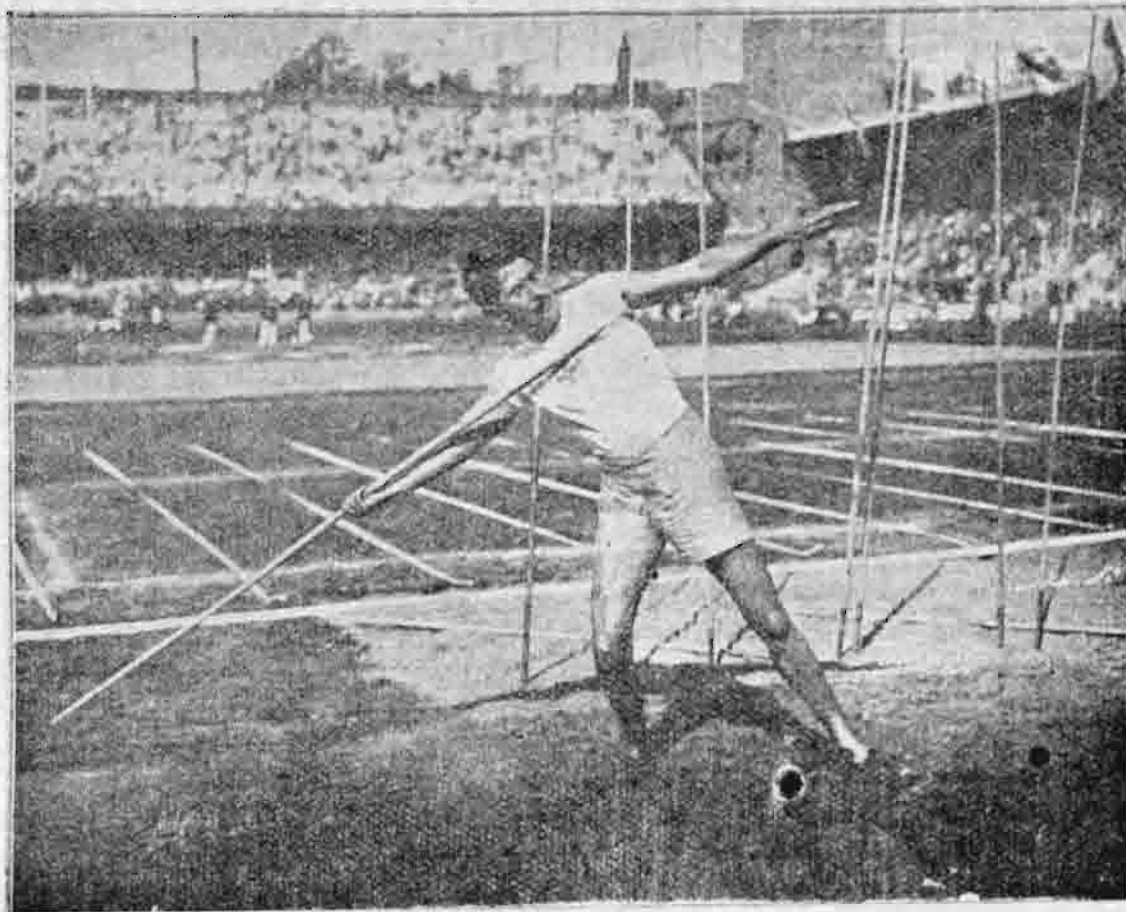
'Από τούς Διεθνείς

'Ολυμπιακούς 'Αγώνας

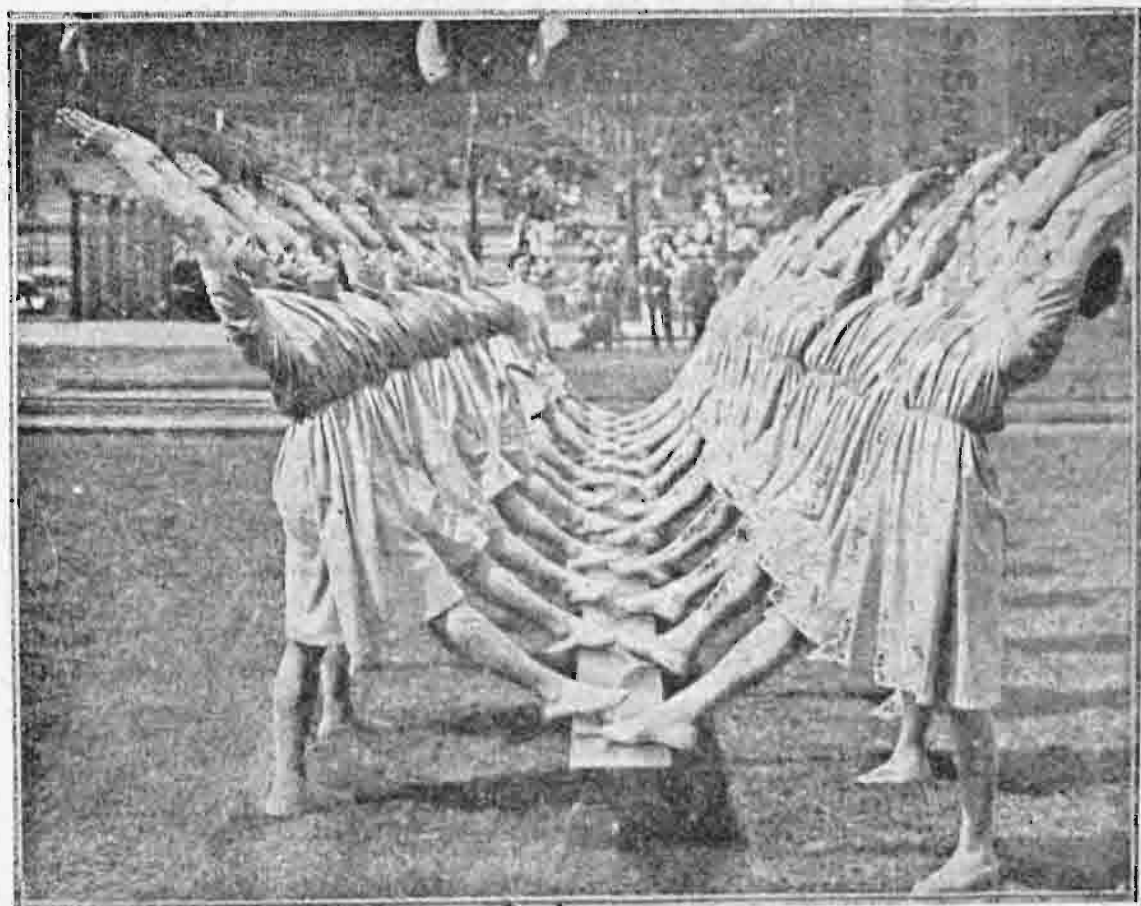
τῆς Στοκχόλμης.

Τὸ τέλος τοῦ δρόμου τῶν 5000 μέτρων.
Νικητὴς ὁ Φιλανδὸς Kohlemäinen.

Τὸ ἀγώνισμα τῆς βολῆς ἀκοντίου.

'Ασκήσεις ομάδων ἀπὸ νεάνιδας Φιλανδᾶς.

'Ο Ἀμερικανὸς Μπέρκ, ἐλθὼν πρῶτος εἰς τὸν δρόμον 100 δρόμων.

ἔπαθον ἔλοι ἀνεξαιρέτως. Μάρτυρες τούτου αὐτοὶ οἱ παθόντες : ὁ Σωκράτης, ὁ Χριστὸς, ὁ Γαλιλαῖος καὶ οἱ λοιποὶ.

'Ο κόσμος ἀπεστράφη πάντοτε τὴν Ἀλήθειαν. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ Ἀλήθεια ἐγκατέλειπε τὸν κόσμον. 'Οσοῖπορῶν τις εἰς τὴν ἔρημον, λέγει ὁ Αἰσωπος, συνήντησε γυναῖκα κατηρητῆ, ἧς ἐρωτήσας τὸ ὄνομα, ἔμαθεν ὅτι λέγεται Ἀλήθεια. — Καὶ διατί, λέγει, ἀφήσασα τὸν κόσμον, κατοικεῖς τὴν ἔρημίαν; — Διότι, ἀπαντᾷ ἐκείνη, ὁ κόσμος ἀκολουθεῖ τὸ Ψεῦδος.

Πράγματι, ὁ κυριεύων πλανήτης εἶναι σήμερον τὸ Ψεῦδος. Ἀλλὰ πατὴρ τοῦ Ψεύδους εἶναι ὁ Διάβολος. Ἐπομένως ὁ ἐγκαλοπούμενος τὸ Ψεῦδος ἐγκαλοποῦται τὸν Διάβολον. 'Ο Διάβολος λοιπὸν κυριαρχεῖ τοῦ κόσμου τούτου :

Παροιμία τις λέγει : «Κάμε τὸν Διάβολον σύντροφον νὰ περάσῃς τὸ ποτάμι». Δυστυχῶς ὁ Διάβολος φαίνεται, ὅτι εἶναι ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος ὄχι μόνον διὰ νὰ διαβῇ κανεὶς τὸ ποτάμι, ἀλλὰ καὶ διὰ πολλὰ ἄλλα.

Οἱ ἡθικολόγοι ἐν τούτοις δὲν παραδέχονται

τούτο. Ἀλλὰ διατί τότε ὁ κόσμος μισεῖ τὴν Ἀλήθειαν; Διότι εἶναι πικρά; Πικροτέρα ἴσως τῆς κινήσεως; Ἀλλὰ καὶ ἡ κίνησις, παρὰ τὴν πικρότητά της, ὠφελεῖ. Δὲν συμβαίνει ἀρὰ γε τὸ αὐτὸ καὶ διὰ τὴν Ἀλήθειαν;

Τὴν ἀπάντησιν εἶδει ὁ διάσημος Γάλλος θεολόγος καὶ ἱεροκλήρυξ Μασσιλλῶν : « Ὁ κόσμος οὐδέποτε ἠγάπησε τὴν Ἀλήθειαν, διότι ἡ Ἀλήθεια κατεδίκασε πάντοτε τὸν κόσμον ».

ΑΝΤ... ΠΑΠ...

Η ΚΕΡΚΥΡΑΙΑ ΚΟΡΗ

Μυθιστορία ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ Ν. ΣΑΡΑΔΟΥ

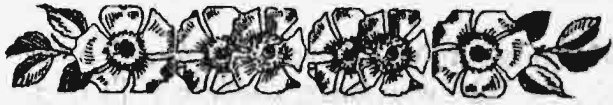
(συνέχεια ἀπὸ σελίδος 1403)

— Δὲν λυπούμαι δι' οὐδὲν ἐν ὅσῳ εἶμαι πλησίον σας.
 — Καὶ ἂν ἐσὺ δὲν θὰ θελήσῃς, δὲν θὰ μὲ χάσῃς ποτέ.
 — Ἀληθεύει τοῦτο; τὸν ἠρώτησε.
 — Πρὸς τί ἢ κακὴ αὐτὴ ἐρώτησις; Τίς σοὶ ἐνέπνευσε τὰς μωρὰς ταύ-
 τας ιδέας;
 — Λοιπὸν, εἶπεν ἐκείνη, οὐχὶ ἄνευ μικρᾶς προσπαθείας, εἶδον, πρὸ δύο
 ἡμερῶν, κάτι πρόσωπα, τὰ ὅποια θὰ ἐπεθύμουν νὰ μὴ ἐβλεπον ποτέ.
 — Καὶ ποῖα εἶναι αὐτὰ τὰ πρόσωπα; ἠρώτησε παρατηρῶν αὐτὴν ἀσκαρ-
 δαμυκτεῖ, ὡς εἰ ἵνα μὴ τῷ διαφύγῃ καὶ ἡ ἐλαχίστη ἐκφρασις τῆς φυσιο-
 γνομίας τῆς.
 — Εἰς κύριος καὶ μία κυρία ἦλθον εἰς τὴν Μονίην, ἵνα ζητήσωσι μίαν
 φίλην μου καὶ οἱ ὅποιοι ἀγνοῶ διατί ἠθέλησαν νὰ μὲ ἴδωσι.
 — Καὶ τοὺς γνωρίζεις;
 — Δὲν ἤξεύρω τὰ ὀνόματά των... Τὸν κύριον τὸν ἔχω ἴδει ἅπαξ εἰς τὴν
 Ἐνετιάν, εἰς τὸ θέατρον, ὅπου μὲ ἐχαιρέτισεν ἑλληνιστὶ... δι' αὐτὸ καὶ τὸν
 ἐνθυμοῦμαι... Ὅσον ἀφορᾷ τὴν κυρίαν...
 Διὰ μίαν ἀπροόπτου ἀποσιωπήσεως διέκοψε τὰς πληροφορίας, τὰς ὁποίας
 ἡ Μυρτώ ἤρχισε νὰ δίδῃ εἰς τὸν κ. Λώρη, καὶ ὡς εἰ φοβηθεῖσα, ὅτι εἶπε
 πολλὰ, ἐσιώπησε.
 — Διατί δὲν ἀποτελειώνης ὅ,τι ἤρχισες; εἶπεν ὁ κ. Λώρης ἐκπληκτος
 ἐκ τῆς ἀποσιωπήσεως ταύτης, εἰς ἣν δὲν τὸν εἶχε συνειθίσῃ ἡ εἰλικρίνεια καὶ
 ἡ ἀφέλεια τῆς ἐκφράσεως τῆς Μυρτῆς. Γνωρίζεις αὐτὴν τὴν κυρίαν;
 — Ὁχι, δὲν τὴν γνωρίζω... καὶ ὁμως τὴν ἀνεγνώρισα.
 — Νὰ ἀναγνωρίσῃ τις πρόσωπον, τὸ ὁποῖον δὲν γνωρίζει, εἶναι κάτι τι
 πολὺ ἀσύνηθες.
 — Καὶ ὁμως ἀπλούστατον! Εἶδον μίαν ἡμέραν ἐπὶ τοῦ γραφείου σας τὴν
 φωτογραφίαν τῆς κυρίας ταύτης, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε ἔκτοτε ἐπανεῖδον, τὴν
 ἐντύπωσα ὁμως εἰς τὴν μνήμην μου... διότι εἶναι πολὺ ὡραία, ὥστε νὰ
 μὴ τὴν λησμονήσῃ τις... Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ὠμίλει τὴν Δέσποιναν,
 ἐμαρτύρει ὅτι σὰς γνωρίζει καλῶς, ἀλλ' ὅ,τι ἰδίως μοὶ ἔκαμεν ἐντύπωση, ἦτο
 ὅτι ἡ Δέσποινα ἐφαίνεται στενοχωρημένη ἐκ τῆς συνομιλίας ταύτης καὶ ὅτι
 ἐδυσκολεύετο νὰ τῇ ἀπαντᾷ. Ἀργότερον κατὰ τὸ ἑσπερινὸν διάλειμμα δύο
 ἀπὸ τὰς μεγάλας μαθητριάς, ἡ Ἀθηναῖς καὶ ἡ Μορτσέφ, μοὶ εἶπον μὲ τρό-
 πον ποῦ δὲν μοὶ ἤρρεσε:
 — Λοιπὸν, μικρὰ ἡγεμονίς, εἶδατε τὴν μεγάλην φίλην τοῦ κηδεμόνος σας;
 — Ποίαν φίλην; εἶπον, μὴ ἐννοοῦσα τί μοὶ εἶλεγον.
 — Ὀνομάζεται κυρία Μοριώ. Δὲν τὴν εἶδατε λοιπὸν ποτὲ εἰς τὴν
 οἰκίαν σας;
 — Ὁχι, ποτέ!
 — Παρατήρησεν ἡ μία τὴν ἄλλην μὲ ἐν μειδιάμα ὅπερ δὲν μοὶ ἤρρεσε
 παντελῶς, ἡ Ἀθηναῖς ἐκτύπησε διὰ τοῦ ἀγκῶνος τὴν ἄλλην, καὶ φερθεῖσαι
 πρὸς με ὡς εἰς μικρὸν παιδίον, ἤρχισαν νὰ ὁμιλοῦν περὶ ἀέρων καὶ ὑδάτων
 καὶ ἐγὼ τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας... καὶ ἀργότερον ἐτι, χωρὶς νὰ ἤξεύρω τὸν
 λόγον, ἔμεινα μὲ βουρκομένην καρδίαν.
 — Μικρὰ τρελλή! Μοῦ φαίνεται ὅτι εὐχαριστήσαι νὰ δημιουργῆς θλίψεις
 εἰς τὸν ἑαυτὸν σου. Δὲν ἐπρεπεν οὐδὲ καν νὰ ἀκούσῃς τὰς φλυαρίας τῶν
 ἀνοήτων τούτων.
 — Τί τὰ θέλετε, ὑπάρχουν πράγματα ἀνώτερα τῶν δυνάμεων ἐκάστου
 καὶ ἀκούει τις πράγματα, τὰ ὅποια δὲν δύναται ἐκουσίως νὰ μὴ ἀκούσῃ.
 — Καὶ σοὶ ὠμίλησεν ἡ κυρία αὐτὴ; εἶπεν ὁ κ. Λώρης ὀλίγον ἀνυ-
 πομόνως.
 — Μάλιστα! καὶ προσεπάθει νὰ φαίνεται μελιχία... ἀλλὰ μεθ' ὅλα
 ταῦτα, ἠσθανόμην ὅτι δὲν τοῖς ἤρρεσκον, ἐγὼ δὲ δὲν εἶχον παρὰ μίαν ἐπιθυ-
 μίαν: νὰ τὴν ἴδω ἀπερχομένην!

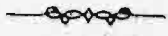
— Καὶ ὁ κύριος, ὅστις συνώδευε τὴν κυρίαν ταύτην, τί σοῦ εἶπε:
 — Ὡ! σχεδὸν τίποτε! Ἀλλὰ μὲ παρετῆρει τοσοῦτον, ὥστε ὑπῆρχον
 στιγμαί, καθ' ἃς ἐστενοχωρούμην. Εἶπεν εἰς τὴν κυρίαν κάθε λογῆς κολακείαν
 δι' ἐμέ, αἰτινες ὁμως ἐφαίνετο, ὅτι δὲν ἤρρεσκον εἰς αὐτὴν, ὅπως δὲν ἤρρεσκον
 καὶ εἰς ἐμέ, καὶ διηρωτώμην διατί τὰς ἔλεγε. Διηγήθη πῶς μὲ συνήντησεν
 εἰς τὴν Ἐνετιάν, ὅτι ἐφαίνετο νὰ μὲ ἀγαπᾷτε ὑπερμέτρως, ἀλλ' ὅτι δὲν σὰς
 ἤρρεσκον αἰ πρὸς ἐμέ συνδιαλέξεις τῶν ἄλλων; εἶπεν ὅτι ἤμην πολὺ χαρίεσσα,
 ἀλλ' ὅτι τώρα εἶμαι πολὺ ὡραιότερα, ὅτι ἐκέρδιζεν ἡ καλλονὴ μου καθ' ἐκά-
 στην, καὶ ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ γίνω πολὺ ὡραία καὶ ὅτι θὰ γίνω αἰτία νὰ τρελ-
 λαθοῦν πολλοὶ κεφαλαί.
 — Ἐάν, αὐτὰ ὅλα μοῦ τὰ ἐλέγατε ἐσεῖς, θὰ ἤμην πολὺ εὐτυχῆς, προσέ-
 θηκεν ἡ Μυρτώ, ἀλλὰ οἱ ὑπέμετροι αὐτοὶ ἔπαινοι ἐκ μέρους ἐκείνου μὲ ἀνη-
 σίχουν. Παρατῆρουν δὲ ὅτι δὲν ἤρρεσκον καὶ εἰς τὴν κυρίαν καὶ ὅτι ἐγένετο
 ὀλίγον κατ' ὀλίγον νευρική καὶ προκλητικὴ...
 — Ἴσως τοῦτο εἶναι τυχαία σύμπτωσις, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος χωρὶς νὰ πι-
 στεύῃ οὐδ' αὐτὸς τὸ ὅ,τι ἔλεγεν. Ὁ βαρῶνος σὲ ἀνεγνώρισε καὶ ἠθέλησε νὰ
 σὲ κολακεύσῃ ὡς καὶ εἰς τὴν Ἐνετιάν. Οἱ ἄνδρες εἶναι πάντοτε οἱ αὐτοὶ...
 — Καὶ ὑμεῖς, φίλε μου; ἠρώτησεν ἡ Μυρτώ, ὅχι μετ' ὀλίγης πονηρίας.
 — Ὡ! ἐγὼ, δὲν εἶμαι πλέον ἄνδρας! εἶπεν ὁ κ. Λώρης μὲ ἐν κίνημα
 τῶν ὤμων ἐμφαντικὸν ἀνησυχίας καὶ ἄνίας.

Μετὰ τὸ πρόγευμα ἀνῆλθον καὶ οἱ δύο εἰς τὴν πρώτην ὀροφήν, ἧς ἡ
 εὐρεία αἰθούσα ἐχρησίμευε ταυτοχρόνως ὡς σπουδαστήριον, ὡς βιβλιοθήκη
 καὶ ὡς αἰθούσα καὶ ἐν ἣ εἶχον διέλθει ἄλλοτε μακρὰς εὐαρέστους ὥρας. Ἀλλὰ
 σήμερον, συναισθανόμενος ὅτι ἡ φλυαρία θὰ ἦτο ὀλίγον δύσκολος, ἀφ' οὗ
 ἔκαμε μερικὰ βήματα κατὰ μῆκος καὶ κατὰ πλάτος τῆς αἰθούσης, ἤνοιξε τὸ
 κλειδοκύμβαλον καὶ ἤρχισε νὰ παιζῇ ἐν ἐκ τῶν ὡραιότερων ἰσμάτων, ἅτινα
 εἶχε περισυλλέξῃ ἐκ τοῦ τελευταίου ἀνά τὴν Ἀνατολὴν ταξιδίου του. Ὅσον
 ἀφορᾷ τὴν Μυρτώ, ἐπῆρεν ἐν βιβλίον, μᾶλλον ἵνα ἀπασχολῆται, ἢ ἵνα ἀνα-
 γνώσῃ καὶ ἀφοῦ διήλθε μερικὰς γραμμὰς ἐνός κεφαλαίου, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχε
 τὴν τιμὴν νὰ τῆς ἀρέσῃ, ἀνέστρεψε τὸ βιβλίον ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς, ἔκλεισε
 τοὺς βελουδίνους αὐτῆς ὀφθαλμούς καὶ ἤρχισε νὰ σκέπτεται.
 Αἱ σκέψεις τῆς ἦσαν λυπηραὶ ἀναμφιβόλως, διότι ἐντὸς ὀλίγου δύο
 μεγάλα δάκρυα, ὑπερεκχειλίσαντα τῶν διαπύρων βλεφάρων τῆς, ἐκυλίσθησαν
 βραδέως καὶ σιγῆλῶς ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς, αἰτινες τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦσαν
 ὠχραὶ, ὠχρόταται.
 Ἐκπλαγεὶς ἐκ τῆς μεγάλης σιωπῆς ὁ κ. Λώρης ἐστράφη πρὸς τὴν νεαρὰν
 κόρη, καὶ ἰδὼν αὐτὴν συνεσταλμένην ἐν τῇ θλίψει τῆς, ὤθησε βιαίως τὸ κά-
 θισμά του, ἔδραμε πρὸς αὐτὴν, τὴν ἐκράτησεν ἐκ τῶν χειρῶν, τὴν ἠνάγκασε
 νὰ σηκωθῇ, καὶ σύρων αὐτὴν πρὸς ἑαυτὸν:
 — Διατί κλαίεις; τὴν ἠρώτησε, θέτων ἐν δάκτυλον ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς
 ὅπως ἀνιψώσῃ καὶ κάλλιον παρατηρήσῃ τὸ πρόσωπόν τῆς. Δὲν θέλω νὰ
 λυπηθῇ!
 Καὶ λέγων ταῦτα, καὶ ὑπέκρινεν εἰς κίνησιν ἐπι ἀκουσιωτέραν καὶ ἄσχε-
 πτον, ἐρρόφησεν ἀπλήστως τὴν γλυκεῖαν καὶ ἄλμυρὰν δρόσον τῶν διακρύων
 τῆς καὶ ἐπίεσεν ἐπὶ τοῦ σφοδρῶς πάλλοντος στήθους του τὴν ὡραίαν ἐκείνην
 κεφαλὴν.

(ἀκολουθεῖ)

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΡΟΔΑ

’Η Σοφία Γεράνη, γυνή ώριμου ηλικίας, εἴρωστος καὶ ὄχι δυσάρεστος τὴν ὄψιν, ἐξύπνησε, κατὰ τὸ σὺνηδες, περὶ τὴν ἐβδόμην πρωινήν ὥραν. ’Ηγέρθη λίαν εὐθυμος καὶ ἀφοῦ ἐφόρεσε τὴν συνήθη τῆς πρωίας περιβολήν, κατέβη νὰ προγευματίσῃ μετὰ τοῦ συζύγου της, ὅστις εἶχε προηγηθῆ εἰς τὴν τραπεζαρίαν.

’Ητο ἡ ὀγδόη ’Οκτωβρίου καὶ ἡ πεντηκοστή ἐπέτειος τῶν γενεθλίων τῆς καὶ ἀνήγγιλε τοῦτο εἰς τὸν Δημητρὸν της, παρὰ τοῦ ὁποῦ ἐδέχθη μετὰ χαρᾶς καὶ ἐλαφρᾶς τινος εὐγνωμοσύνης τὰ τυπικὰ συγχαρητήρια καὶ τὸ φιλοφρόνημα, ὅτι μῆτε τὰ σαρανταπέντε δὲν προδίδει ἡ ζωηρὰ φυσιογνωμία της.

Συνήθως οἱ ἄνδρες δὲν προσέχουν πολὺ εἰς τὴν ἀπαισίαν αὐτὴν ἡμέραν· ἐν ἔτος περισσότερον ἢ ὀλιγότερον δι’ αὐτοὺς δὲν σημαίνει. Τὸ γῆρας, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἔρχεται ἐλεύθερον, ὁπόταν θελήσῃ νὰ ἔλθῃ, αἱ δὲ πτυχαὶ τοῦ προσώπου δὲν προσθέτουν, μῆτε ἀφαιροῦν τίποτε εἰς τὴν εὐτυχίαν των. Διὰ τὸς γυναῖκας, ὅμως δὲν συμβαίνει τὸ αὐτό. Μικρὰ τις ἀλλοίωσις τῆς ἐπιδερμίδος ἢ τοῦ χρώματος εἶναι κάποτε ἱκανὴ νὰ μεταβάλῃ ἐντελῶς καὶ τὸν εὐθυμότερον χαρακτήρα. Μὴ διαμαρτύρησθε, φίλοι ἀναγνώστρια, εἶπα κάποτε.

’Αλλ’ ἡ Σοφία εἶχε μίαν ἀρετὴν : ἦτο ὀλίγον αὐτάρεσκος. ’Η δὲ αὐταρέσκεια, ἐν μέτρῳ βεβαίως, εἶναι μεγάλη ἀρετὴ, διότι συντελεῖ τὰ μέγιστα εἰς τὴν εὐτυχίαν τῶν κατόχων της, εἴτε ἀνήκουσιν οὗτοι εἰς τὸ ἀσθενὲς φύλον, εἴτε εἰς τὸ ἰσχυρόν. Τὸ ὠραῖον καὶ ἀσχημον εἶναι ἐπίθετα *περασμένης* μόδας διὰ τὴν λέξιν φύλον.

’Εκάθησαν λοιπὸν οἱ δύο σύζυγοι ἀπέναντι ἀλλήλων καί, ἀφοῦ ἐπρογεματίσαν, ἤρχισαν σύντομον ἀνακεφαλαίωσιν τοῦ εἰκοσιπενταετοῦς αὐτῶν συζυγικοῦ βίου, ὅστις δὲν ἐκρίθη μὲν ἐντελῶς ἀνέφελος—διαρκῆς εὐδία εἶναι κατὰ ἀδύνατον—ἀλλὰ καὶ τὰ ἐκάστοτε ἐπερχόμενα εἰς τὸν ὀρίζοντά του νέφη δὲν ἐξέσπασαν ποτὲ εἰς βροντὰς καὶ καταγίδα, ἀλλὰ μετεβλήθησαν εἰς ψιλὴν βροχίην, ἐπαναφέρουσαν δρόσον, ἐράμιλλον μετὰ τὴν τοῦ ποτίσματος ἀνθοκίηπου. ’Εν πάσῃ εὐλικρινείᾳ ὁμολογοῦμεν ὅτι ὁ καλὸς χαρακτήρ ἦτο ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν.

’Ομίλησαν κατόπιν πολὺ περὶ τῆς μονογενοῦς θυγατρὸς των, τοῦ καλοῦ γαμβροῦ των καὶ τῶν δύο χαριτωμένων μικρῶν ἐγγόνων των καὶ μίαν ὥραν μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ συζύγου εἰς τὴν ἐργασίαν του, ἐξῆλθε καὶ ἡ Σοφία. ’Επέρασεν ὀλίγον ἀπὸ τῆς κόρης της, ἔμαθεν ὅτι ὑγιαίνουν τὰ παιδάκια καὶ παρήγγειλε νὰ τὰ στείλουν μετὰ τὴν ὑπηρεσίαν εἰς τὸν δημόσιον κήπον, ὅπου καὶ αὐτὴ ἐπήγαινε.

’Εβάδιζε μετὰ ἐλαφρὸν τὸ βῆμα καὶ μετὰ ὕψος κατευχαριστημένον. ’Ητο ὠραία ἡ πρωία ἐκείνη εἰς τὸν κήπον. Τὰ ἀραιὰ πίπτοντα φύλλα ἐσάρωνεν ἐλαφρὸς βορρᾶς, δανειζόμενος χλιαρὸν ἀρωμα ἀπὸ μερικὰ ὀλιγόφυλλα ρόδα, καταστολισμένα ἀπὸ νέους πρασί- νους βλαστοὺς, οἵτινες δὲν εἶναι σπάνιου

κατὰ ταύτην τὴν ἐποχὴν τοῦ ἔτους, ὅταν συμ- πέση καλοκαίρια.

Καὶ ἡ Σοφία, προχωρήσασα, ἐκάθησεν εἰς μικρὸν παρὰ τὴν τεχνητὴν λίμνην κάθισμα καὶ ἤρχισε νὰ ἐργάζεται τὸ κέντημά της, μικρὰν λευκὴν ποδιὰν διὰ τὴν προσφιλεῖ ἔγγονήν της. ’Εχει καὶ τὸ φθινόπωρον τὴν ὠραιότητά του· μήπως καὶ αὐτὴ δὲν εὗρίσκετο εἰς τὸ φθινό- πωρον τῆς ζωῆς της; ’Ιδοὺ συνεπλήρωνε σή- μερον τὰ πενήντα ἔτη καὶ ὅμως μῆτε τὰ σαράντα πέντε δὲν ἐπρόδιδεν ἡ ὄψις της· τὸ εἶπε καὶ ὁ Δημητρὸς της τὸ πρωί. Πῶς παρέρχεται ὁ καιρὸς! . . .

Εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ κήπου συνητηθῆ μετὰ τὸν ’Αλκιβιάδην Δρόσον. Εἶχε δέκα ἢ δώδεκα ἔτη νὰ τὸν ἰδῆ. Θεέ, τί χίλια! παρ’ ὀλίγον νὰ μὴ τὸν γνωρίσῃ! καὶ ποῖον; τὸν Δρόσον. ’Ω εἰρωνία τοῦ ὀνόματος! ’Όταν θυμᾶται ὅτι τὸν ἠγάπησε πρὸ τριάντα χρόνων καὶ μετὰ αἰσθημα ὅλως διόλου ἀπελπιστικόν... Νὰ μὴ δύναται εἰς κανένα νὰ ἐξομολογηθῆ καὶ νὰ μὴ ἔχῃ καμμίαν ἐλπίδα νὰ ἀγαπηθῆ! ’Όραία δὲν ἦτο, ἀλλὰ καὶ πολὺ ἀπείχε τῆς ἀσχημίας. Εἶχε τὸ χρῶμα τῆς εὐαισθησίας, ὠραῖον ἀνάστημα καὶ πολὺ λεπτή. ’Επειτα καὶ ἀνα- τροφὴν ἀρκετὰ καλὴν: καὶ τὰ γραμματάκια της, καὶ ὀλίγα γαλλικά, ἐχόρευεν ὠραῖον *μποστόν*, σχεδὸν ἐπετοῦσε, καὶ τὸ τραγοῦδί της δὲν ἐπήγαινε παρακάτω, ἡ φωνὴ της δὲν ἦτο πολὺ δυνατὴ, ἀλλὰ γλυκεία φωνὴ ὁμολο- γουμένως. Οἱ ἄνδρες ὅμως ποῦ προσέχουν εἰς αὐτὰ, ὅλοι θέλουν τὸν παρᾶ, καὶ πάλιν τὸν παρᾶ!! Αὐτὴ δὲ εἶχε μόνον τὸ βιβλιοπω- λεῖον τοῦ μακαρίτου πατρὸς της καὶ αὐτοῦ τὰ βιβλία εἶχον πωληθῆ διὰ νὰ συμπληρωθοῦν αἱ ἐλλείψεις τῆς προικὸς της. . .

Τὴν εὐμορφὸν ποῦ ἦτο τότε ὁ ’Αλκιβιάδης! συνάμα δὲ καλὸς δικηγόρος καὶ περιζήτητος γαμβρός, καθὼς ἤκουεν εἰς τοῦ θείου της, ὅπου συνητηῶντο ἐνίοτε. Μίαν ἐσπέραν ἰδίως τῇ ἐράνῃ ἄγγελος ὠραιότητος. Στηρίζων τὰ νῶτα ἐπὶ τοῦ μαρμάρου τῆς ἐστίας, ὁμίλει μετὰ πολλῆς εὐγλωττίας περὶ τῆς φιλολογίας ’Αννίνου καὶ Βικέλα—ἀκόμη θυμᾶται αὐτὴ καὶ τὸ θέμα—ὅταν δὲ ἐπῆγε, βοηθοῦσα τὴν θεῖαν της, νὰ τῷ προσφέρῃ τὸ τσάϊ, ἐνόμισεν ὅτι τὰ μάτια του ἔρριπτον ἀκτίνας. ’Εκεῖνο τὸ βράδι ἐδείχθη λίαν περιποιητικὸς πρὸς αὐτήν· ἴσως καὶ αὐτὴ νὰ ἦτο χαριεσττέρα τοῦ συνήθους μετὰ τὸ φραιζ φορεματάκι της, μετὰ τὰ μαῦρα στενὰ βελούδα—ἀκόμη θυμᾶται καὶ τὸ τί φοροῦσε.— ’Αλλην χάριν εἶχον τότε αἱ γυναῖκες μετὰ τὰ πλατεῖα φορέματά των καὶ τὴν δακτυλιδένια μέση των, ὄχι ὅπως τώρα, ἴσαις ἐπάνω καὶ κάτω ὡς φασκωμέναις μούμιες!

Δὲν ἐπέρασε πολὺς καιρὸς καὶ μανθάνει ἡ πτωχὴ ὅτι ὁ κατακτητὴς τῆς καρδίας της νυμ- φεύεται μετὰ μιᾶς ’Ελληνίδος μὲν, ἀλλ’ ἐκ Λονδίνου, ὡς νὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἐπῆρε ἔξ- νην, ἀφοῦ ἦτο ἐκεῖ γεννημένη. ’Α! αὐτὸς ὁ παρᾶς! . . . Πόσα δάκρυα ἔχυσεν ἡ καὶ μὲν ἐν κρυπῶ! . . . Μὰ ἦτο καὶ πολὺ ἀνόητη! Τί ἀκρισία νεανικὴ! Νὰ μὴ θέλῃ ἔπειτα τόσον καιρὸν ν’ ἀποφασίσῃ τὸν γάμον της μετὰ τοῦ Δημητροῦ! Παρ’ ὀλίγον νὰ κόψῃ τὴν τύχην της! Καὶ ὅμως πόσον καλὴν ζωὴν ἐπέρασε μαζύ του! Αὐτοὶ δέ; Πολὺ γρήγορα, καθὼς ἤκουσεν, ἔφαγαν εἰς τὴν Εὐρώπῃν τὰ χρήματά των, φωνὴ παιδιοῦ δὲν ἐγλύκανε τὴν ἀκοήν των καὶ ἰδοὺ τώρα ὁ ὠραῖος ’Αλκιβιά- δης, σωστόν ἐρείπιον, ἡ δὲ κυρία του διασκε- δάζει, ὡς λέγουν, εἰς τὰ λουτρὰ τῆς Εὐρώπης.

Νὰ τὰ χρήματα! Αὐτὰ καὶ αὐτὰ φαίνεται τὸν ἐγῆρασαν Ποῦ τὸ χρῶμά του; ποῦ τὸ εὐθύ του ἀνάστημα; πῶς ἐλύγισε; τὰ μάτια του ἔχασαν ἐντελῶς τὴν λάμψιν των καὶ παραβα- λόμενος πρὸς τὸν Δημητρὸν της, φαίνεται κατὰ δέκα ἔτη γεροντότερος, ἐνῶ εἶναι ἴσως καὶ νεώτερος.

Καὶ ἡ Σοφία διέκοψε πρὸς στιγμὴν τὰς σκέψεις της, ἐπῆρεν ἀπὸ κάτω τὸ ψαλλι- δάκι της, τὸ ὁποῖον τῆς εἶχε πέσει καὶ ἐξηκολούθησεν ὄνειροπολοῦσα:

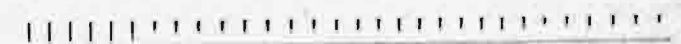
—’Ω! αἱ γυναῖκες! τὸ γῆρας δὲν τὰς ἀσχη- μίζει διόλου. Κάμνουν ἐξαιρέσιν αἱ ὠραῖαι. ’Αλλὰ πόσαι εἶναι αἱ ὠραῖαι; Πέντε, τὸ πολὺ ἑπτὰ τοῖς ἑκατόν. Αὐταὶ πραγματικῶς ὄσφ γηράσκουν τόσῳ λυποῦνται. Διὰ τοῦτο καὶ πολὺ γρήγορα ρυτιδοῦνται καὶ σὲ κάμνουν ἓνα πρόσωπον! Φρίκη! ’Ενῶ διὰ τὰς λοιπὰς ἡ ἀπερχομένη νεότης καὶ τὸ ἐπερχόμενον γῆρας δὲν ἔχει τι τὸ τρομακτικόν. Συχνάκις μάλι- στα ἅμα περάσουν τὰ πενήντα καὶ ἡσυχάσουν ἀπὸ τοὺς κόπους καὶ τὰς φροντίδας τῆς ἀνα- τροφῆς τῶν παιδιῶν, ἀνακτῶσι δυνάμεις καὶ συγχρόνως δευτέραν τινὰ νεότητα.

Καὶ στραφεῖσα πρὸς τὴν θύραν τοῦ κήπου, ἔρριπεν ἀνήσυχον βλέμμα, μὴ βλέπουσα ἐρχό- μενα τὰ ἐγγονάκια της. ’Ιδοὺ ἔρχεται πρὸς τὰ ἐδῶ ὁ Δρόσος μετὰ τὸν καθηγητὴν Νικήταν. Τοῦλάχιστον ἂς μὴ ἐκλέγῃ τόσον καλοδιατη- ρημένους συντρόφους καὶ ὅλως διόλου χάνει εἰς τὸ πλάϊ των!

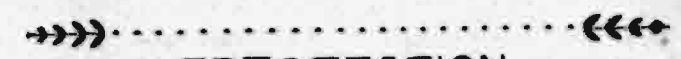
’Αμα διέβησαν ἔμπροσθέν της οἱ δύο ἄνδρες, ὁ καθηγητὴς λέγει σιγὰ πρὸς τὸν δικηγόρον:

- Τὴν γνωρίζεις αὐτὴν τὴν κυρίαν;
- Ναί, εἶναι μία παλαιὰ γνωριμία· στὸν καιρὸν της μάλιστα μ’ ἔβλεπε μετὰ καλὸ μάτι.
- Καὶ ἦτο εὐμορφῆ;
- ’Ω! αὐτὴ; εἰς τὴν ἀνοιξιν τῆς ζωῆς της εἶχεν ἐξωτερικὸν φθινοπωρινοῦ φύλλον, τώρα δὲ ἦνθισεν ὡς αὐτὰ τὰ παρὰ τὴν ἐποχὴν των ρόδα.

EY A

Sauvèdent

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΔΩΝ ΠΟΤΩΝ
(Η ΑΝΑΤΟΛΗ)

Τὸ ἀρχαιότερον τῶν ἐργοστασίων ΕΝ ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΙ
'Ιδρυθὲν πρὸ τριακονταετίας
ὑπὸ

ΑΛ. Γ. ΑΚΡΙΤΙΔΟΥ

ΠΑΡΑΓΕΙ ὅλα τὰ εἶδη τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν: Δουξικό, μαστίχην, κονιάκ, ροῦμι, λικὲρ καὶ λοιπά.

ΚΑΤΕΧΕΙ πλουσίαν παρακαταθήκην κονιάκ εἰς κιβώτια καὶ βαρέλια μικρᾶς χωρητικότητος.

ΦΗΜΙΖΕΤΑΙ διὰ τὸ θαυμάσιον «*Ολύμπιον νέ- κταρ*», ποτὸν στομαχικόν, συνιστάμενον ὑπὸ τῶν ἰατρῶν καὶ εἰσηγμένον εἰς τὰ κυριώτερα φαρμα- κεία ὡς ἐλιξήριον κατὰ τῶν στομαχικῶν παθήσεων.

Διὰ τὸ ὠραῖον «*Κονιάκ ’Αναγᾶς*», εὐρισκόμε- νον εἰς κιβώτια καὶ περιζήτητον ἐν Ρωσίᾳ.

ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ μετὰ ὅλας τὰς πόλεις τῆς Μαύρης θαλάσσης καὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ.

ΔΙΑΠΡΕΠΕΙ διὰ τὰ ἀριστα ὕλικά, δι’ ὧν παράγει ὅλα τὰ εἶδη τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, καὶ τὰς τὰς ἐπιτὸς συνανωτισμοῦ τιμὰς του.

ΑΠΟΣΤΕΛΛΕΙ τιμοκατάλογον καὶ παρέχει κληροφορίας παντὶ τῷ αἰτοῦντι.

ΕΙΣ ΕΚΕΙΝΟΝ!

Ἦτο αὐγὴ τοῦ Πάοχα, καθ' ἣν οἱ ἄγγελοι, εἰς χρυσᾶς νεφελῶν αἴθρας περιπλέοντες τὰ ὕψη, ψάλλουσι γλυκεῖς ὕμνους πρὸς τὸν ἀναστάντα Θεόν. Ἄγγελός τις ροδαλὸς ὡς Τρίτων τοῦ ἄχανοῦς καὶ γλαυκοῦ τῶν αἰθέρων πελάγους διέπλεεν ἐπὶ νεφελώδους κόγχης τὰς σαλπικρωδέεις ἀβύσσους τῶν ἡμέρων, μακρυνθεὶς ὀλίγον τῶν ἀδελφῶν του.

Ἦτο ξανθὸς ὡς ὁ Ἔρως καὶ τὸ πασχάλινόν λυκάφως ἐφίλει μὲ τὰς ἀκτῖνάς του τὸ λευκὸν μέτωπόν του, τὸ ἑστεμμένον μὲ παραδείσια κρίνα, ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς του τὴν χρυσήν, τὴν ἀστράπτουσαν βίβλον του. Ἡ βίβλος του εἶχε δύο τινά... τὸ Ἰδεῶδες καὶ τὸν Ἐρωτα... καὶ ἐπαλλεν... ἐπαλλεν Ἰδεῶδη ἔρωτα πρὸς τὸν Θεόν, τὴν πηγὴν τῆς ἰδέας. Κάτω ἢ πεδιάς ἔθαλλε καὶ ἐμυροβόλει ἦτο ἐκεῖ πανήγυρις ἀνθέων, χορὸς χρυσαλίδων, συναυλία πτηνῶν: ἡ ζωὴ ἐπαλλεν ἐν τῷ ἀέρι καὶ ἡ δόξα ἐλάλει ἐν τῷ ἀνέμῳ.

Νεῆνις ἀβρὰ ἐπλανᾶτο ἐκεῖ πλησίον: ἡ νεῆνις ἔστη ἐννεά. Ὡ! ὁποῖον γλυκύ, ὁποῖον χρυσοῦν καὶ θεῖον Ἰνδαλμα ἢ θεῖα ἐκείνη μορφή! Ὅποῖον ὑπερφύς καὶ ἀνέκφριστον κάλλος, ὁποῖον ἄπλετον Ἰδεῶδες ἐνέκλειεν ἐν ἑαυτῇ ἢ αἰθερία ἐκείνη εἰκὼν!

Τὸν εἶδε, τὸν εἶδεν ἐπὶ πολὺ... καὶ ἡ θνητὴ ἠράσθη, τοῦ ἀγγέλου. Ἐπὶ πολὺ ἔτι ἰσταμένη ἐκεῖ σιγῶσα, ἀκίνητος ὡς ἀπαράμιλλον ἄγαλμα, προσέβλεπε τὸ γλυκὺ Ἰνδαλμά της. Ἡ ἀπόστασις ἦτο μακρά, ἀτίρμων· ἀλλ' ἡ ἔρῳσα καρδιά ἐμετὸ ὄμμα ὀξυδερκίς ερον καὶ διαβλέπει τὸ ἀγαπώμενον ὄντις ἀπο τάσεις ἀπέριους. Ἄλλ' αἱ ἡμέραι προὔχωρουν καὶ ἡ πυρὰ τοῦ αἰσθήματος ἐπὶ μᾶλλον ἐγένετο φλογερά, ἡ δὲ δροσὸπλαστος τοῦ αἰθέρος μορφή, φοβηθεῖσα τὸ πύρινον κῆμα, ἀνῆλθεν ἐν ἔτι στεῶμα καὶ ἐκρύβη εἰς τὸ δροσερὸν καὶ σαλπικρινὸν χῆμα τοῦ παραδείσου.

Ἡ ἀπομάκρυνσις τοῦ ἀποπτάντος ὄναιρου ἐξήγειρε τὴν ἐρώσιν ἐκ τῆς ἐκστάσεως. Ἦγνῶει πόσον χρόνον ἔμειεν ἐκεῖ ἡγνῶει ἐὰν κατὰ τὸν χρόνον ἐκείνον ἐπάται ἐπὶ τῆς γῆς ἢ ἔπλεεν εἰς τὴν γαλανὴν ἀβύσσον τοῦ αἰθέρος. Ἐν μόνον ἠσθάνθη, ὅτι μετέπεσεν ἀπὸ ἀβύσσου εἰς ἀβύσσον. Δὲν ἐγνώριζεν ὁ ἔρως αὐτῆς τέλος, δὲν ἐγνώριζε μέτρον, δὲν ἀντελήφθη ποῖε τῶν ὁρίων τῆς ἀληθοῦς ζωῆς! Ὡς ἀγανῆς καὶ μεμψίειρος οἰμωγὴ κυλῖεται ἐν τῷ αἰθέρι, ὡς σιαγῶν ὕδαιος καταπίπτει ἐκ τοῦ ὠκεανοῦ, γεννᾶται ἵνα ἀποθάνῃ καὶ πάλιν ζῆ ἵνα ἐκλείψῃ ἐν ἀκαρεῖ. Δὲν ἠδύνατο πλέον ν' ἀνθῆξῃ ἐν τῇ ἀγάπῃ, οὐδὲ ν' ἀποσπασθῇ τοῦ ὄντος ἐκείνου τοῦ ἰδανικοῦ! Καὶ ὁμοῦ τὴν ἀποδιώκει καὶ ἀντὶ λατρείας τὴν προσέφερε πικρίαν καὶ ἀντὶ στεναγμοῦ ἀγάπης τὴν ἐνέπνευε θανάτου παλμόν.

Ἡ Σελήνη, ἡ μαγικὴ τῶν νυκτῶν Σελήνη, εἶναι ὠχρὰ καὶ ἀεννάως φθίνει διατί; Φεῦ! διότι ἐρᾶται τοῦ Ἡλίου, ἐρᾶται τοῦ ὑπερτάτου ἐν τῇ φύσει μεγαλείου τοῦ κολοσσοῦ τοῦ πυρός. Καὶ ὁ γίγας οὗτος τοῦ φωτός καὶ τοῦ θάλπου, ὁ χρυσοῦς καὶ νικηφόρος ἐκεῖνος Βασιλεὺς τῶν ὑμέρων οὐδέποτε ἀπηύθυνε πρὸς αὐτὴν τὴν φλογεράν στοργὴν του. Τὴν περιβάλλει ἔστιν ὅτι δι' ἐνὸς ἀδιαφόρου βλέμματος καὶ λούει τὴν εὐκυκλον μορφήν της εἰς κῆμα φωτός, λευκὸν ἐρύθμα ἔρωτος. Ἄλλ' ὁ ἔρως εἶναι δειλὸς καὶ οὐδέποτε τολμᾷ ἐκείνη

νὰ ἔλθῃ ἀντιμέτωπος πρὸς τὸν ἥλιον.

Ἐν ἀπουσίᾳ του μόνον καὶ κατὰ τὸς νύκτας ἐξέρχεται σιγηλὴ καὶ ρεμβάζει τὸ ὠχρὸν καὶ περιπαθεῖς αὐτῆς πάθος εἶναι ὁ ἀτυχῆς ἔρως, ὁ προσηλούμενος εἰς ἀνώτερόν τι καὶ ἀνέφικτον ἰδανικόν: εἶναι ἔρως θνητῆς πρὸς ἄγγελον. Οὕτω καὶ ἡ θνητὴ, ἡ τοῦ ἀγγέλου ἔρῳσα, ἐφθινεν, ὠχρὰ, ρεμβάζουσα αἰωνίως, μονήρης καὶ σιγηλῆ, ἀναπολοῖσα τὸ φωτεινόν, τὸ ἀνέφικτον Ἰνδαλμά της.

Δὲν ἔζη πλέον, εἰμὴ ἵνα ἐρωτᾷ περὶ αὐτοῦ τὸν οὐρανόν, τὴν γαλανὴν πατρίδα του. Ἄπεφύλλιζεν ὄχι τὰ λευκάνθεμα, ἀλλὰ τὰ ρόδα, ἵνα ἴδῃ μήπως ἐπίσης τὴν ἡγάπα τὸ προσφιλὲς ὄν, τὸ ἔμψυχον αὐτῆς λατρευτὸν Ἰδεῶδες. Τῶν ρόδων ὁμοῦς οἱ χρησιμοὶ ἦσαν ἀσαφεῖς: ἠρέσκοντο τὰ μυροβόλα τμήματα τοῦ ἔρωτος τέκνα παίζοντα μὲ τὴν καρδίαν της.

Ἦρώτα τὰς χρυσαλίδας καὶ τὰ πτηνὰ ἐάν, πετώντα, τὸν συνήνησαν εἰς τὸν αἰθέρα. Ἦρώτα τὸν ἥλιον ἂν, ἐν τῇ ὑπερηφάνῳ ὑπὲρ τὴν φύσιν πορεία του, τὸν ἀπήνησέ που καὶ ἀντήλλαξε μετ' αὐτοῦ φωτεινὸν ἀκτίνων φίλημα, ὅπερ αὐτῇ ἐπόθει.

Αὐτὸν εἶχεν ἔσαι παρόντα ἐν τῇ ψυχῇ της καὶ ἐνόμιζεν, ὅτι αὐτὸν βλέπει πανταχοῦ καὶ πάντοτε ἐν τῇ φύσει ἀντανακλώμενον εἰς πᾶν ὅτι ὑπάρχει ὠραῖον καὶ ποιητικόν, εἰς τὰ μειδιῶντα ἄνθη τοῦ ἀέρος, εἰς τὸν χρυσοκόμον τῆς νυκτὸς ἀστέρα καὶ πρὸ πάντων εἰς τὴν ἀβρὰν ἀκτῖνα τοῦ λυκαυγοῦς... Δὲν ἐτόλμα νὰ ὄνειροπολήσῃ τὰ πτερά αὐτοῦ, ἵνα πετάξῃ μέχρις ἐκείνου, οὐδὲ κἂν τὴν ἀμετάκλητον πτῆσιν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν οὐρανόν, ἣτις καλεῖται θάνατος: ἐνόμιζεν, ὅτι ὁ Θεὸς θὰ τὴν σπεστέρει καὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου, διότι ἐτόλμησε νὰ ἐρασθῇ ἕνα υἱὸν τοῦ Ἄπειρου.

Ἄ! τοιοῦτος ἔρως ἀγνός καὶ ὑψηλός δὲν ἀποθνήσκει ποτέ. Ἄλλ' ὁμοῦς φρονεῖ. Διότι πάντοτε ἡ κόρη, ὠχρὰ τοῦ ἀγγέλου ἔραστρια, ἐξήρχετο κατὰ τὰς ὠρισμένας ὥρας εἰς τὸν ὠρισμένον τόπον, ζητοῦσα νὰ ἴδῃ ἐκείνον, τὸν αἴτιον τῶν τοσοῦτων αὐτῆς ἐμπνεύσεων καὶ πικριῶν, ἀλλ' ἡ διψῶσα τὸν ἀγγέλον ψυχὴ οὐδέποτε τὸν ἔβλεπεν, εἰμὴ ἐκτάκτως. Μόνον ἀνακούφισιν εὕρισκεν εἰς τὸς ἀναμνήσεις... ἀναμνήσεις πόνου! ἀναμνήσεις πικρίας! ἀναμνήσεις ἐξόχου καὶ ἠδονῆς παραφορᾶς! Ὡ ἀναμνήσεις! Ἄδιάφορον οἶαι καὶ ἂν εἴθε, κρούετε εἴτε μὲ τὴν μέθην τῆς εὐδαιμονίας, εἴτε μὲ τὰ δόκρυα τῆς δυστυχίας, εἴτε μὲ τοὺς λυγμοὺς τοῦ θανάτου, εἴτε μὲ τὴν

ΚΑΛΜΙΝΗ

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΦΑΡΜΑΚΟΝ

Θεραπεύει αποτελεσματικῶς τὰς ἡμικρανίας, νευραλγίας, κεφαλοπόνους, ὀδονταλγίας, ρευματισμούς, πυρετούς, κοπώσεις κλπ. μὲ ἐν ἡ δύο μόνον κασέ.

Τὸ εὐεργετικὸν ἀποτέλεσμα ἐπέχεται εὐθὺς.

Ἡ «Καλμίνη» οὐδὲν φέρει βάρος εἰς τὸν στομάχον, λαμβάνεται δὲ οἰανδήποτε ὥραν τῆς ἡμέρας.

Ἐκαστον μεταλλικὸν κυτίον περιέχον 1 κασέ, τιμᾶται 2 γρόσια.

Γενικὸς ἀντιπρόσωπος: *R. A. Σάλβεστρος, Πόλις, Ἀλιανὰς Χάν, ἀρ. 12.*

Συνιστῶμεν εἰς τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις φαρμακοποιούς νὰ προμηθευθῶσι τὴν «Καλμίνην» θὰ προσφέρωσιν εὐεργεσίαν εἰς τὴν πελατεῖαν των.

Διὰ τοὺς φαρμακοποιούς καὶ φαρμακεμπόρους ἰδιαιτέραι συμφωνίαι.

ἀγωνιῶσαν τοῦ ἄλγους φωνήν, ἀδιάφορον!... Ὡ ἀναμνήσεις, κρούετε! Τί διατάζετε; ἐγὼ εἰμι ἀνάμνησις ἀνθρωπίνης υπάρξεως, ἐγὼ εἰμι πνοὴ καὶ ὡς πνοὴ καὶ ἀνάμνησις ζῶ μόνη ἐν τάλαιπωρία καὶ δυστυχία. Ὡ πικρὰ ἀνάγκη τῆς φθορᾶς! Διατί, ἀφοῦ ἠγάπησεν ἄπαξ, ὠφείλε ν' ἀποθάνῃ καὶ διατί, ἀφοῦ ὁ ἔρως ἐμπνέει ὀδύνην, ὑπάρχει ἡ μόνη τῆς ζωῆς ἀπόλαυσις καὶ ἡδονή;

Ἡ νεῆνις συνωφροῦσθη, περιέργως: πικρία ἀκαταμέτρητος κατέλαβε τὴν ψυχὴν της. Ὡ! πόσον ἐθλίβετο νῦν ἐπὶ τῇ ἀγνώμονι ἐκείνη τοῦ ἐραστοῦ αὐτῆς διαγωγῆ! Οἱ πλήρεις δακρύων ὀφθαλμοὶ της ὑψώθησαν πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐνῶ ἐξ ἄλλου ἢ φωνῆ της ἐξερρηγνύετο εἰς μανίαν ἀγάπης καὶ πόνου:

— Ὡ μεγάλε οὐρανέ, ἐπάκουσόν με καὶ ἐκδικήθητι τὴν αἰμάσσουσαν καρδίαν μου. Ναί, ἐκδικήθητί με, ἀφοῦ τὸν περιέβαλλον διὰ μανιώδους ἀγάπης, ἀγνωμόνως μὲ ἐγκάτελιπεν ἐν τῇ ζωῇ. Ὡ ζωῆ, ὦ πηγὴ δροσερωτάτη καὶ ὠραία, διατί μὲ ἐγέννησες; Ὡφείλον ἀείποτε νὰ δυστυχῶ; ἤμην μισητὴ ἢ μήπως μόνον ὁ ἐραστῆς μὲ ἐμίσησεν; Ὡ οὐρανέ, τιμώρησον αὐτόν. Τοῦ ἀπέδωκα πᾶν ὅτι εἶχον, τὸν κατέστησα κυρίαρχον ἐπὶ τῆς καρδίας μου, ἵνα μοὶ ᾖ εὐγνώμων. Ἄλλ' ὦ ἀγνώμων τοῦ ἀνθρώπου φύσις, οὐδεμία χάρις, οὐδὲν ἀγαθὸν δύναται νὰ σὲ δαμάσῃ. Διὰ τοῦτο, ὦ οὐρανέ, καταρῶμαι τὸν ἀγνώμονα καὶ σκληρόν, ἵνα διὰ τῶν πάντων διέλθῃ. Ναί, κατὰστησον αὐτὸν δυστυχίστατον καὶ ἀσθενῆ, ὦ φιλεῦσπλαγγχε οὐρανέ. Εἴθε νὰ ζῆ ὡς ὁ λυγμὸς τοῦ πνέοντος ἀνέμου καὶ ὡς κῆμα θνησκον ὠκεανῶν ὠκεανοῦ. Εἴθε οὐδέποτε νὰ γνωρίσῃ τὴν εὐτυχίαν, οὐδέποτε νὰ γειθῆ ἡδονῆς. Οὐδέποτε νὰ μειδιάσῃ ἐπὶ ὠραιότητος, οὐδέποτε νὰ ἀναπνεύσῃ ἡδουπαθῶς. Ἡ ζωὴ του νὰ εἶναι πόνος, ὁ θάνατός του σιγή, ὁ ὕπνος αὐτοῦ εἰκὼν ὀδύνης, ὁ βίος του πικρὰ ἀένναος... Ὡ! πάντα τοῦτα εἴθε νὰ τῷ γίνωσι, διότι τότε μόνον θὰ ζήσω εὐτυχῆς, διὰ τὴν ἰδὼ τὴν μορφήν του καὶ ἀκούω τὴν φωνὴν του νὰ μ' ἐκλιπαρῇ.

Λυγμὸς πανοθενῆς διέκομην ἐνταῦθα τὴν ἔρῳσαν καρδίαν. Ἐστράφη, ἐνητένισε διὰ τελευταίαν φρονὴν τὸν ἀγγέλον της καὶ, χωρὶς ν' ἀρθρώσῃ λέξιν, ἀπῆλθε διὰ παντός.

ἌΝΘΡΩΠΟΝ ΗΛΙΚΙΑ

ΤΑ ΕΚΛΕΚΤΟΤΕΡΑ

ΚΑΙ ΕΥΘΗΝΟΤΕΡΑ

ΥΦΑΣΜΑΤΑ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΓΛΟΣΚΩΤΙΚΗΝ

A. ΣΦΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ & Σ^{ΑΣ}

Σταμπούλ, Χαμηλιέ Τζατσι, Σιγκετζί, 14

Υποκατάστημα:

Γαλατζ, Ὀδὸς Χαριστοῦ, Ἀριθμὸς 3.

Ἰδιαιτέρων τιμῶν κουπονίων.

Πλουσία συλλογὴ Γελεκίων φανταζι.

Πώλησις χονδρικῶς καὶ λιανικῶς.

Ἰδιαιτεροὶ κατάλογοι εἰς τὴν διάθεσιν τῶν κυρίων Ραπτῶν Κοιν/πόλεως καὶ Ἐπαρχιῶν.

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ

Τὴν Τρίτην ἡ Α. Θ. Π. ὁ Πατριάρχης ἐπεσκέρθη τὸν νέον ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῶν Θρησκευμάτων Χουσεὶν Χιλμὴ πασᾶν, τὸν ὁποῖον συνεχάρη ἐπὶ τῷ διορισμῷ του.

Ἐπὶ τῇ ἐλευσίῳ τοῦ Συντάγματος ἡ Α. Θ. Π. μεταβάσα εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Γιλδίς ἐνεγράφη εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ βιβλίον τῶν συγχαρητηρίων.

Εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ Λόφου τῆς Ἐλευθερίας στρατιωτικὴν παρέλασιν παρέστησαν ἐκ μέρους τοῦ Πατριάρχου οἱ συνοδικοὶ μητροπολίται Βιζύης καὶ Δεβρῶν μετὰ τοῦ βοηθοῦ Καπουκεχαγιά κ. Σπ. Κωνσταντινίδου.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

Σπουδαιότατα τὰ ἐσωτερικὰ γεγονότα τῆς ἐβδομάδος αὐτῆς. Ἐν συνόψει ἔχουσιν οὕτω:

Τοῦ ἐν Λονδίῳ πρεσβευτοῦ Τεβφίη πασᾶ ἀρνηθέντος νὰ σχηματίσῃ Κυβέρνησιν, μετὰ τὴν σύσσωμον ἀναγκαστικὴν παραίτησιν τοῦ ὑπουργοῦ τῆς «Ἐνώσεως καὶ Προόδου», ἦτοι τοῦ ὑπουργοῦ Σαῖτ πασᾶ. ἡ Α. Μ. ὁ Σουλτάνος ἐκάλεσεν ἐπὶ τὴν Ἀρχὴν ὑπουργείων προσκεϊμενον μᾶλλον εἰς τὸ φιλελεύθερον κόμμα, ἀποτελούμενον ἐξ ἀνδρῶν μεγέλου κύρους καὶ δεδοκιμασμένης ἀξίας. Τὸ νέον ὑπουργεῖον ἀποτελεῖται:

ἐκ τοῦ Γαζή Ἀχμέτ Μουχτάρ πασᾶ, Μ. Βεζύρου Κιαμὴ πασᾶ, προέδρου τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους στρατιῶν Ναζήμ πασᾶ, ὑπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν Μαχμούτ Μουχτάρ πασᾶ (υἱοῦ τοῦ Μ. Βεζύρου), ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν Χουσεὶν Χιλμὴ πασᾶ, ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῶν Θρησκευμάτων Φερίτ πασᾶ, ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν Ζιᾶ πασᾶ, ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν Νουραδουγκιᾶν ἐφέντη, ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν Μαχμούτ Φεβζή πασᾶ, ὑπουργοῦ τοῦ Ἐργασίου Σαῖτ πασᾶ, ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας Ἄζεμαλεδδὶν ἐφέντη, Σεῖχ-οὐλ-Ἰσλάμ τοῦ ἐν Βιέννῃ πρεσβευτοῦ Ρεσὴτ πασᾶ, ὑπουργοῦ τοῦ Ἐμπορίου τοῦ ἄλλοτε νομάρχου Πρωτενοῦσης Λαμάτ Φερίτ πασᾶ, ὑπουργοῦ τῶν Δημοσίων Ἔργων. — Τὸ νέον ὑπουργεῖον προέβη εἰς τὴν κατάργησιν τοῦ ἀπὸ τῆς ἀνακηρύξεως τοῦ Συντάγματος καταδυναστεύοντος στρατιωτικοῦ νόμου καὶ ἀπεφάσισε τὴν ταχεῖαν εἰς Ἀλβανίαν ἀποστολὴν Ἐπιτροπῆς, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ γεροσιαστοῦ Ρεσίτ Ἀκήφ πασᾶ, ὅπως ἐκ τοῦ σύνεγγυς ἐξετάσῃ τὴν κατάστασιν καὶ τὰ αἰτήματα τῶν σιμισιστῶν. — Διετάχθησαν αἱ στρατιωτικοὶ ἀρχαὶ Ἀλβανίας καὶ Μακεδονίας νὰ καταλαύσωσι τὸν δι' ὄπλων κατὰ τῶν ἐξεγερθέντων ἐμφύλιον ἀγῶνα. — Ἐπαύθησαν ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας Πρωτενοῦσης, οἱ ἀνώτεροι ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι, ὁ διευθυντὴς τῆς στρατιωτικῆς ἀστυνομίας καὶ πάντες οἱ διευθυνταὶ τῶν ἀστυνομικῶν τμημάτων, ἀντικατασταθέντες δι' ἀξιωματικῶν νέων. — Διὰ τῆς καταργήσεως τοῦ στρατιωτικοῦ νόμου ὁ τόσον δοκιμασθεὶς καὶ διὰ φημώτρων δεσμευθεὶς τύπος ἐπανακτῆ τὴν συνταγματικὴν του ἐλευθερίαν. Αἱ παυθεῖσαι ἐφημερίδες ἐπανελάβον τὴν ἐκδοσὴν των. — Ἐπίκειται καὶ ἡ τελευταία ἀπαίτησις τῆς Ἐιρηνικῆς Ἐπαναστάσεως, ἦτοι ἡ διάλυσις τῆς Βουλῆς. — Ἐν γένει νέα ἀρχαὶ ἀπὸ τῆς ἐβδομάδος ταύτης τροπὴ τῆς ἐσωτερικῆς πολιτικῆς τοῦ Κράτους, ὑπὸ πνεῦμα φιλελεύθερον, συμφώνως πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ Συντάγματος. — Ὁ νομάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ἰβραήμ βέης ὑπέβαλε τὴν παραίτησίν του. — Ἀνεστάλη ἡ νέα διοργανωσις τῶν διαφόρων ὑπηρεσιῶν τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν. — Κατηργήθη ἡ ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν Στρατιωτικῶν ἐπιτροπὴ τῶν Ἰζουρνα-

λιων. — Ἐπαύθη ὁ διοικητὴς τῆς Χωροφυλακῆς τοῦ Πέραν Χαϊδάρ βέης, ἀντικατασταθεὶς διὰ τοῦ διοικητοῦ τῆς χωροφυλακῆς Ἀργυροκάστρου Φουάτ βέη. — Ὁ διοικητὴς Πέραν ἀντισυνταγματάρχης Μουχιεδδὶν βέης ἐπανερχεῖται εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ. — Ἐπαύθη ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐναντίον τῶν Ἀλβανῶν ἐστρατείας καὶ διοικητὴς τοῦ ἐν Σκοπελῶν ἐβδόμου στρατιωτικοῦ σώματος Ἰσμαήλ πασᾶς. — Τὴν Πέμπτην ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς Βουλῆς ἀνεγνώσθη ἀπειλητικὴ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Πρόεδρον τῆς Βουλῆς ἐκ μέρους τοῦ «Στρατιωτικοῦ Συνδέσμου τῶν σωτήρων ἀξιωματικῶν», διὰ τῆς ὁποίας ζητεῖται ἡ ἐντὸς 48 ὡρῶν διάλυσις τῆς Βουλῆς ἀποκαλιχμένης «Θεῖτρον τοῦ Φουντουκλή». Ἡ Βουλὴ σύσσωμος κατακρίνασα τοιαύτας ἐκνόμους πράξεις, ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἐνδώσῃ εἰς τὴν ἀπαίτησιν. Ὁ εἰς τὴν Βουλὴν προσληθεὶς νέος ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν Ναζήμ πασᾶς, ἐδήλωσεν ὅτι θ' ἀναζητηθῇ ὁ γράφας τὴν ἀπειλητικὴν ἐπιστολὴν καὶ θὰ τιμωρηθῇ, καὶ ὅτι ἐργάζεται πρὸς ἐπαναφορὰν τῆς τάξεως ἐν τῷ στρατῷ. — Ἀπεφασίσθη ἡ γενικὴ ἀμνηστία τῶν πολιτικῶν καταδικῶν. — Ἀπεφασίσθη ἡ ἀκύρωσις τῶν προσωρινῶν νόμων περὶ τύπου καὶ δημοσίων συναθροίσεων.

Ἡ 10 Ἰουλίου, ἐπέτειος τοῦ Συντάγματος, ἐορτάσθη ἐφέτος ἐν τῇ Πρωτενοῦσῃ ἐν ἰσυχίᾳ ἕνεκα τῶν ἐκτάκτων γεγονότων. Εἰς τὴν στρατιωτικὴν παρέλασιν ἐπὶ τοῦ λοφου τῆς Ἐλευθερίας παρέστη μόνον ὁ νέος ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν Ναζήμ πασᾶς.

Παρά τὴν ἀθωοτικὴν τοῦ ποινικοῦ ἀπόφασιν εἶχεν ἀπηγορευθῆ ἄλλιν, διαταγὴ τοῦ πρῶτον ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν, ἡ ἐκδοσις τῆς πολυπαθοῦς «Νέας Πατρίδος». Κατόπιν τηλεγραφικῆς αἰτήσεως τοῦ διευθυντοῦ αὐτῆς κ. Κεσίσογλου πρὸς τὸν νέον πρωθυπουργὸν Ἀχμέτ Μουχτάρ πασᾶν, ἐξεδόθη διαταγὴ ὅπως ἐπαναλάβῃ ἡ ἐφημερὶς τὴν τακτικὴν τῆς ἐκδοσίν.

Ἐπαύθη ἡ περιβλήτος τουρκικὴ ἐφημερὶς «Σιλάχ».

Τόσον εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ὅσον καὶ εἰς τὸ ἐσωτερικόν ἀρίστην ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν ἡ νέα Κυβέρνησις. Ἀπειράριθμα διαβιβάζονται ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν εἰς τὰ ἀνάκτορα συγχαρητήρια τηλεγραφήματι. Ὁ ξένος τύπος ἐνθουσιωδῶς ὁμιλεῖ περὶ τῶν νέων ὑπουργῶν, ταχεῖαν προβλέπων τὴν εἰρηνεύσιν τῆς χώρας.

Ἀφίκετο εἰς τὴν πόλιν μας ὀκταμελὴς ἐπιτροπὴ ἀξιωματικῶν τοῦ στρατιωτικοῦ σώματος τῆς Ἀλβανίας, ἵνα συνεννοηθῇ μετὰ τῆς νέας Κυβερνήσεως περὶ τῆς εἰρηνεύσεως τῆς χώρας των.

Ὁ ἐν Παρισίοις ἀποβιώσας Ἀριστείδης Κοντακόπουλος διὰ διαθήκης καταλείπει 7 χιλ. λίρας ὑπὲρ τῶν κοινοτικῶν ἰδρυμάτων Σμύρνης.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ

Ἐλήξαν οἱ ἐν Στοκχόλμῃ Ὀλυμπιακοὶ διεθνεῖς ἀγῶνες. Ὁ βασιλεὺς ἐν ἐπισημῷ ἐορτῇ ἀπένημεν ἐν τῷ Σταδίῳ εἰς τοὺς νικητὰς βραβεῖα καὶ στεφάνους. Κατὰ σειρὴν ἐπιτυχίας αἱ διάφοροι ἐθνικότητες ἔρχονται ὡς ἑξῆς: Εἰς τὰ ἀθλητικὰ ἀγωνίσματα ἦλθε πρώτη ἡ Ἀμερικὴ, λαβούσα 41 πρῶτα βραβεῖα· δευτέρα ἡ Σουηδία, λαβούσα 17 πρῶτα βραβεῖα· τρίτη ἡ Φιλανδία λαβούσα 13 πρῶτα βραβεῖα. Ἡ Ἀγγλία καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι αἱ ἀποικίαι αὐτῆς ἔλαβον 13 πρῶτα βραβεῖα· ἡ Ἑλλάς 2 πρῶτα ἢ Γαλλία 2 πρῶτα ἢ Γερμανία καὶ ἡ Νορβηγία ἀνά 1 δεύτερον ἢ Οὐγγαρία καὶ ἡ Ἰταλία ἀνά 1 βραβεῖον. Εἰς τὴν σκοποβολὴν ἔλαβον: ἡ Σουηδία 17 βραβεῖα, ἡ Ἀμερικὴ 14, ἡ Ἀγγλία 9, ἡ Γαλλία 5 καὶ ἡ Δανία 4.

Ἐν Ἀθήναις συνέστη σύλλογος ὑπὸ τὸ ὄνομα «Οἰκογενειακὴ καὶ κοινωνικὴ ἔμψυξις», ἀποσκοπὼν «τὴν διὰ παντὸς νομίμου μέσου ὑποστήριξιν καὶ καλλιέργειαν τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν οἰκογενειακὸν βίον καὶ καταπολέμησιν τῶν αἰτίων τῆς καταστροφῆς τῆς τεκνοποιίας, ὡς καὶ τὴν ἐπιζητήσιν τῆς παροχῆς προνομίων ὑπὸ τῆς πολιτείας ὑπὲρ τῶν πολυμελῶν οἰκογενειῶν καὶ ἰδιαίτουσας προστασίας, ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τέκνων».

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ἀφίξεις. — Ἀφίκετο ἐνταῦθα, προτιθέμενος νὰ διατρίψῃ ἐπὶ μικρὸν, ὁ ἐν Κεραμίῳ Μιτυλήνης γνωστός ἔμπορος κ. Νικ. Α. Κοντός.

Γάμοι. — Εἰς ὁμογενικὸν ζεῦγος συνέδεσε τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ ἐν Ἁγίῳ Στεφάνῳ ὁ Ὑμνασιάρχης ἐν Βηρυτῶν ἀριστὸν μηχανικὸν κ. Πασχάλην Γκασσώπουλον καὶ τὴν δεσποινίδα Ὑπαντιαν Τσουσόγλου, κόρην μὲ πολλὰ προσόντα, οἷς καὶ συγχαίροντες, εὐχόμεθα ἀνέφελον τὸν συζυγικὸν βίον.

Εὐχαρίστως πληροφοροῦμεθα ὅτι ἐτελέσθησαν πρὸ τινος ἐν Αἰαστῇ τοῦ Ζαγορίου οἱ γάμοι τοῦ ἐκ Ζάνθης φερέλπιος νέου κ. Ἀριστείδου Ἀλεξίου μετὰ τῆς σεμνῆς καὶ εὐειδοῦς νέας Ἄννης Παλαστεργίου. Εἰς τὸ εὐάρμοστον ζεῦγος ἐκφράζομεν ὅλους τὰς θερμὰς εὐχὰς μας.

Θάνατοι. — Μὲ πραγματικὴν θλίψιν παρηκολούθησαν τὴν Τετάρτην ἐν Πέραν οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι τὴν κηδεῖαν τῆς μόλις εἰς ἡλικίαν 14 ἐτῶν ἀποθανούσης Μαρίκας Ζανθοπούλου, μονογενοῦς θυγατρὸς τοῦ φίλου κ. Δ. Ζανθοπούλου. Ἡ μεταστάσα διεκρίνετο διὰ τὰ εὐγενῆ τῆς αἰσθημάτων ὁ θάνατος ἐβύθισεν εἰς βαθὺ πένθος τοὺς φιλοστόργους γονεῖς. Συλλυπούμενοι τοὺς οἰκείους, εὐχόμεθα ὅπως ὁ Ὑψιστος ἐπιχύσῃ βάλαμον παρημυθίας εἰς τοὺς ἀτυχεῖς γονεῖς. — Κωνσ. Μ.

Ἐκδρομὴ. — Αὐριον Κυριακὴν διοργανοῦται πρὸς ὄφελος τοῦ ἐν Φερίκοις ἱεροῦ ναοῦ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ὠραία οἰκογενειακὴ ἐκδρομὴ μέχρι Βεῖκοζ τοῦ Βοσπόρου. Ταχύτατον καὶ ἡλεκτροφόριστον ἀτμόπλοιον τῆς Χαϊριέ θ' ἀναχωρήσῃ αὐριον τὴν πρωΐαν καὶ ἀφοῦ πλεύσῃ μέχρι Καβακίων θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Βεῖκοζ. Ἡ διοργανωτικὴ ἐπιτροπὴ ἐφρόντισε περὶ πάντων καὶ ἐξασφάλισε τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐκδρομῆς. Πιστεύομεν ὅτι πολλοὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν ἐκδρομὴν ταύτην καὶ χάριν τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ καὶ χάριν ἀναψυχῆς.

Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Γκιμουλτζίνης: Τὴν 29 Ἰουνίου ἐγένετο ἡ τελετὴ τῆς ἐν Γκιμουλτζίνῃ Τσανακλείου Ἀστικῆς Σχολῆς, στεφθεῖσα ὑπὸ πλήρῳς ἐπιτυχίας. Ἐκ τοῦ ποικίλου προγράμματος τῆς τελετῆς τὴν μᾶλλον εὐάρεστον ἐντύπωσιν κατέλιπον τὰ σχολικὰ ἔσματα ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ κ. Α. Χαρακοπούλου. Ἐν τῇ τελετῇ παρίσταντο ὁ Παν. ἀρχιμ. κ. Νικόλαος, ὁ διοικητὴς Γκιμουλτζίνης καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐκ τῶν ἐπισήμων. — Γ. Α. Β.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

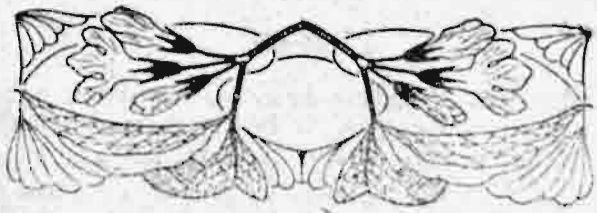

Ἑλληνικὴ Φιλολογικὴ Βιβλιοθήκη. — Παρακαλοῦνται οἱ ἔχοντες ἀκόμη ἀγγελίας τῆς «Ἑλλ. Φιλ. Βιβλιοθήκης» νὰ ἐπιστρέψωσιν αὐτὰς εἰς τὸν διευθυντὴν αὐτῆς κ. Δημ. Θ. Παπαβασιλείου (Ρωσικὸν Προξενεῖον, Πέραν), τὸ βραδύτερον μέχρι τέλους τοῦ μηνὸς τούτου, διὰ νὰ μὴ λείψουν τὰ ὀνόματα τῶν κ. κ. συνδρομητῶν ἀπὸ τῶν δημοσιευθησόμενων εἰς τὸ τέλος τοῦ πρώτου τόμου καταλόγου. Ἡ ἐκτύπωσις τοῦ «Φύλλου συκῆς» τοῦ κ. Δημ. Μ. Μελοσοπούλου ἐπρόχωρησεν ἤδη ἀρκετῶς, τὸ δὲ ζήτηρὸς καὶ ἀνυπομόνως ἀναμενόμενον ὠραῖον ἔργον τίθεται ἐντὸς ὀλίγου εἰς κυκλοφορίαν. Ἡ ἐκδοσις, ἀνατεθείσα εἰς τὸν κ. Β. Μέντζον, βιβλιοπώλην-ἐκδότην (Πέραν, Τεκές, ἀρ. 412), προμηνύεται καλλιτεχνικωτάτη καὶ μὴ ἀπὸ τῶς σπανίας ἐξ ὅσων εἶδεν ἡ πόλις μας.

ΝΕΟΣ, διπλωματοῦχος τῆς Ἐθνικῆς Σχολῆς Γλωσσῶν καὶ Ἐμπορίου, γνώστης τῆς Ἑλληνικῆς, Γαλλικῆς καὶ Ἀγγλικῆς, κάτοχος δὲ τῆς καταστοχολογίας, Ἐμπορ. ἀλληλογραφίας, δακτυλογραφίας καὶ πάντων εἰδῶν ἐμπορικῶν καὶ τραπεζικῶν γνώσεων, ζητεῖ θέσιν ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἀπευθυντέον εἰς τὰ γραφεῖα μας.

ΔΙΑΤΙ Η ΖΩΗ;

FELICIEN NACLA

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΑΤΕ ΟΠΛΑ!

Ἡ νύξ ἐτελείωνε καὶ ἀμυδρὸν φῶς ἀπὸ ἀνατολᾶς προεμήνυε τὴν ἀφίξιν τῆς ἡμέρας. Οἱ στρατιῶται ἠγείροντο πλέον ἀθορύβως, διότι ἐγνώριζον, ὅτι ἡ μάχη θὰ ἦτο λυσσώδης καὶ ὁ καθείς διηρωτᾶτο, ἐὰν δὲν θὰ ἔβλεπε διὰ τελευταίαν φορὰν τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου.

Τὰ δύο τάγματα, ἐκ τῶν ὁποίων συνέκειτο ἡ ταξιαρχία τοῦ στρατηγοῦ Mauricier, ἀπετέλουν τὴν ἀριστερὴν πτέρυγα τοῦ στρατοῦ. Εἶχον βαδίσει τὴν προηγουμένην μέχρι τοῦ μεσονυκτίου, ἐκτελοῦντες μακρὸν κυκλικὸν κίνημα, διὰ νὰ ἐπιπέσωσιν εἰς ὠρισμένην στιγμὴν ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ ἐχθροῦ. Οἱ στρατιῶται ἦσαν κουρασμένοι, ἀλλὰ πλήρεις θάρρους, διότι εἶχον ἐννοήσει τὸ κρίσιμον τῆς περιστάσεως καὶ τί ἔπρεπε νὰ κάμωσι διὰ νὰ καταστήσωσι τὴν νίκην βεβαίαν.

Ὁ καιρὸς ἦτο ὠραῖος καὶ γλυκύς.

Ὁ στρατηγὸς εἶχε κοιμηθῆ μόλις μίαν ὥραν. Ἐκάθητο ἐπὶ ἀχυρίνης καθέκλας, θερμαίνων τὰ πελώρια καὶ ἐλαστωμένα ὑποδήματα τοῦ εἰς πυρὰν, τὴν ὁποίαν ἦναιψαν εἰς τὸ ὑπαιθρον. Οἱ ὑπασπισταὶ ἐξετέλουν τὰς διαταγὰς του. Ἄλλοι ἠσχολοῦντο εἰς τὴν προετοιμασίαν τῶν ἵππων.

Ἡ ἡμέρα, ἣτις ἀνέτελλεν, ἦτο ὄχι μόνον ἱστορικὴ, ἀλλὰ καὶ ἐνδοξὸς διὰ τὴν Γαλλίαν.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην εἰς νεαρὸς ἀνθυπολοχαγός, πρὸ ὀλίγου ἀποφοιτήσας τῆς σχολῆς τοῦ Saint-Cyr, ἐξεληθὼν τοῦ σκότους, ἐπλησίασε τὴν πυρὰν τοῦ στρατοπέδου.

— Σὺ εἶσαι, Ἰωάννη; ἠρώτησεν ὁ στρατηγός.

Καὶ ἔτεινε τρυφερῶς τὴν χεῖρα εἰς τὸν υἱὸν του.

— Τί ζητεῖς;

— Πατέρα μου, νὰ σᾶς φιλήσω πρὸ τῆς μάχης.

— Δὲν ἀξίζει τὸν κόπον, παιδί μου, ἀπῆντησεν ὁ στρατηγὸς μὲ τόνον στενοχωρημένον, κρύπτοντα κακῶς νεφύδιον συγκινήσεως. Σήμερον δὲν εἶμαι ὁ πατήρ σου, ἀλλ' ὁ στρατηγός σου. Δὲν ἔχω νὰ σοὶ δώσω καμμίαν διαταγὴν· πῆγαινε νὰ συναντήσης τὸ τάγμα σου.

Ὁ νέος ἀξιωματικὸς ἠρυσθίασεν ὀλίγον, ἐχαιρέτησε στρατιωτικῶς καὶ ἐχάθη εἰς τὸ σκότος. Ὁ πατήρ του τὸν ἠκολούθησε μὲ γλυκὺ βλέμμα ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα, κατόπιν, στραφεὶς πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τοῦ ἐπιτελείου του, κατάλευκον γέροντα, εἶπε:

— Κακόμοιρο παιδί, ἀσχημα τὸ ὑπεδέχτην, ἀλλὰ δὲν εἶναι, βλέπετε, ὦρα αἰσθημάτων· σήμερον τὸ βράδυ, ἂν εἴμεθα ἀκόμη ζῶντες καὶ οἱ δύο, θὰ τὸν ἀσπασθῶ δι' ἐμὲ καὶ διὰ τὴν μητέρα του.

Ἐν σάλπισμα ἠκούσθη· ἐσάλπισον τὴν ἔγερσιν καὶ βραδέως ὁ στρατὸς παρετάχθη.

Ὅπισθεν τῆς ταξιαρχίας ὑπῆρχε μικρὸν δάσος, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἦτο τὸ φορητὸν νοσοκομεῖον· τὰ συντάγματα παρετάχθησαν εἰς μάχην, μὲ τρόπον, ὥστε νὰ δώσουν τὸ ὀλιγότερον βάθος εἰς τὰ τηλεβόλα, καὶ περιέμενον.

Ἦτο πλέον ἡμέρα. Διέκρινέ τις τὰς σκοτεινὰς σειρὰς τοῦ πεζικοῦ, τὸ ὁποῖον ἔκαμνεν ἕλιγμους διὰ νὰ λάβῃ τὰς θέσεις του. Εἰς τὰς πλαγίας ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου αἱ ξιφολόγχοι ἔλαμπον. Μακρύτερον αἱ περικεφαλαῖαι ἐνὸς ἀποσπάσματος ἱππικοῦ ἔστιλβον, ἔβλεπέ τις δὲ συνάμα τὰς ἀντανακλάσεις τοῦ φωτὸς ἐπὶ τῶν σπαθῶν.

Φωνὴ τηλεβόλου ἠκούσθη καὶ μία ὄβις διήλθε, συρίζουσα, ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν, κατόπιν ἄλλη ἔπεσεν ἔμπροσθεν εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν μέτρων. Ἡ ἐχθρική πυροβολαρχία ἐρρυθμίσε τὰς βολὰς τῆς, ρίπτουσα τὰς πρώτας ἀραιά, διὰ νὰ ὀρίσῃ ἀκριβῶς τὴν ἀπόστασιν. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον αἱ σφαῖραι ἐπιπτον εὐστοχώτερον, μία δὲ ἐξ αὐτῶν, ἐκραγεῖσα εἰς τὸ μέσον τοῦ γαλλικοῦ στρατοπέδου, ἔρριψε τρεῖς ἀνδρας καὶ τοιουτοτρόπως ἡ γῆ ἔπιε τὸ πρῶτον αἷμα.

Εὐσταθῆς καὶ ἀκλόνητος ἐπὶ τοῦ ἵππου, ὅστις ἔτεινε τὰ ὦτα εἰς τὸν κρότον τοῦ τηλεβόλου, ὁ στρατηγὸς ἐξήταζε τὸν ὀρίζοντα διὰ τοῦ τηλεσκοπίου του καὶ περιέμενε τὸ σύνθημα διὰ νὰ ὀρμήσῃ πρὸς τὰ ἔμπροσ. Τὸ ὑψηλὸν του ἀνάστημα διεγράφετο εἰς τὸ μέσον τῆς εὐρείας πεδιάδος. Ἐφαίνετο τόσον ἤρεμος, τόσον θαρραλέος, ὥστε οἱ στρατιῶται ἐνεδυναμοῦντο βλέποντες αὐτόν· ὅλοι εἶχον τὰ βλέμματά των ἑστραμμένα πρὸς αὐτόν καὶ μόνον, διότι ἐξ ἐνστικτοῦ ἠθοθάνοντο, ὅτι αἱ ὑπάρξεις των ἦσαν στενωῶς συνδεδεμέναι, κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, δι' ἀδιαρρήκτου, πλὴν μυστηριώδους, δεσμοῦ μὲ τὴν τοῦ στρατηγοῦ των.

Εἰς τὸν κρότον, τὸν ὁποῖον προὔξενησεν ἡ ὄβις, πεσοῦσα εἰς τὸ μέσον τοῦ στρατεύματός του, ὁ στρατηγὸς ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν.

— Ὑπάγετε νὰ εἰπῆτε εἰς τοὺς συνταγματάρχας, ἐφώναξεν ὁ στρατηγὸς εἰς ἕνα βοηθόν του, νὰ διατάξουν τοὺς στρατιώτας νὰ πέσουν πρηνεῖς, διὰ νὰ εἶναι ὀλιγότερον ἐκτεθειμένοι εἰς τὰς σφαῖρας.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἀπῆλθε ταχέως διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν.

Οἱ στρατιῶται ἔπεσαν πρηνεῖς, οἱ δὲ ἀξιωματικοὶ ἔμειναν ὄρθιοι, θέλοντες νὰ δώσωσιν εἰς τοὺς ἀνδρας των τὸ παράδειγμα τῆς ψυχραιμίας καὶ τῆς ἀνδρείας· ἔμπροσθεν ἐκάστου τάγματος ὁ ἀρχηγός, ὑπολοχαγός καὶ ὁ ἀνθυπολοχαγός περιεπάτουν μὲ ἥσυχον, ἀλλὰ σταθερὸν βῆμα.

Ὁ στρατηγὸς ἀνέμενε νὰ δοθῆ τὸ σύνθημα διὰ νὰ κινήσῃ πρὸς τὰ ἔμπροσ.

Μὲ τὸ τηλεσκοπίον του παρηκολούθει τὰς περιπετείας τῆς μάχης, ἡ ὁποία διεξήγετο παρὰ τινὰ μικρὰν ἔπαυλιν, εὐρισκομένην ὀλίγον τι μακρὰν. Αἴφνης ὁ στρατηγὸς ἔκαμνεν ἕν κίνημα· εἶχε διακρίνει τὸ σύνθημα.

— Ὁρθιοὶ! ἀνεφώνησεν.

Ἐρριψε τὰ βλέμματά του ἐπὶ τῶν δύο ταγμάτων, τὰ ὁποῖα ἠγέρθησαν εἰς τὴν φωνὴν του.

Τέλος! θὰ ἔκαμνον νὰ ὀμιλήσῃ ἡ πυρῆτις! Οἱ στρατιῶται ἀνυπομόνουν καὶ ἐβιάζοντο νὰ κάμωσι τὸ πρῶτον βῆμα τῆς ἐφόδου.

Ὁ στρατηγὸς Mauricier ἔρριψε τὸ βλέμμα

του πρὸς τὸ μέρος, ἐνθα ἐγνώριζεν, ὅτι εὐρίσκετο ὁ υἱὸς του, διὰ νὰ βεβαιωθῆ, ὅτι δὲν ἦτο πληγωμένος.

Τὸν διέκρινε κρατοῦντα τὸ ξιφός του μὲ ὕψος ἀκτινοβόλον, γευόμενον τῶν ἐλπίδων τῆς νίκης καὶ ὑπερηφανεύθη δι' αὐτὸ τὸ παιδί, τὸ ὁποῖον ἔφερε τὸ ὄνομά του καὶ τὸ ὁποῖον ἠσθάνετο μόνον νόμιμον διαδόχον τῶν ἐπαμίδων του.

Μὲ τὴν ταχύτητα τῆς σκέψεως, ἡ ὁποία ἐπαναβλέπει ἐντὸς δευτερολέπτου ὅλον τὸ παρελθὸν νὰ διέρχεται ἔμπροσθέν της, ὁ στρατηγὸς ἐπανεῖδε τὴν νεότητά του, ἐπανεῦρε τὸν γελόντα βίον τῆς ἀνοιξιάς του. Διέκρινεν ἐν τῇ δμίχλῃ τῶν ἀναμνήσεών του τὴν κοιτίδα αὐτοῦ τοῦ τόσον ἠγαπημένου υἱοῦ καὶ ἠσθάνθη θέρημην ἀτελευτήτου γλυκύτητος.

Τὸ στόμα του ἠνοίγετο διὰ νὰ διατάξῃ: «Ἐμπρός!» ὅτε οἱ ὀφθαλμοὶ του, διεσπυρθέντες πρὸς τὸν ἀνθυπολοχαγόν, ἔμειναν προσηλωμένοι ἀπὸ τρόμον.

Μία σφαῖρα τηλεβόλου ἔθραυσε τὰς δύο κνήμας τοῦ νέου ἀξιωματικοῦ, ὁ ὁποῖος ἔπεσεν ἄπνους.

Ἄφρονος ὁ στρατηγὸς παρευρίσκετο εἰς τὸ τρομερὸν τοῦτο θέαμα· ἔβλεπεν ἀποθνήσκοντα τὸν υἱὸν του, χωρὶς νὰ δύναται οὔτε νὰ κινηθῆ διὰ νὰ τὸν δώσῃ τὸ τελευταῖον φίλημα, διότι ἐξ χιλιάδες ἀνδρῶν ἐξήτουν ἐν τῇ ψυχραιμίᾳ του τὸ θάρρος των.

Χονδρὰ δάκρυα ἔρρεον ἐπὶ τῶν παρειῶν τοῦ γηραιοῦ στρατιώτου, μόνον ἐξωτερικὸν ἐνδειγμα ἐπιβληθὲν ὑπὸ τῆς ἀδυναμίας τοῦ πατρὸς εἰς τὸν στωικισμὸν τοῦ ἀρχηγοῦ.

Δύο νοσοκόμοι ἔτρεξαν διὰ νὰ μεταφέρωσι τὸν θνήσκοντα· ὁ πατήρ ἔβλεπε τὸ πένθιμον θέαμα χωρὶς νὰ κινηθῆ.

Ὅταν τὸ νεκρικὸν φορεῖον διήλθε πλησίον του, ὁ στρατηγὸς ἀπεκαλύφθη πρὸ τοῦ ἀνθυπολοχαγοῦ· κατόπιν μὲ τρομερὸν τόνον, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε τίποτε τὸ ἀνθρώπινον:

— Παρουσιάσατε ὄπλα! διέταξε.

— Παρουσιάσατε ὄπλα! ἐπανέλαβον οἱ ἀξιωματικοί. Καὶ ὀλόκληρον τὸ στρατεύμα ἀπέδωκεν εἰς τὸν ἐκπνέοντα νέον ἀξιωματικὸν τὴν μεγαλειτέραν τιμὴν, τὴν ὀφειλομένην εἰς τὸν βαθμὸν του καὶ τὴν ἀνδρείαν του.

Αὐτός, ὁ ὁποῖος ἀπέθνησκε διὰ τὴν πατρίδα του, ἔλαβε παρ' αὐτῆς τὸν ἐπιστημότερον χαριετισμὸν.

Τότε, ἀνορθωθεὶς ἐπὶ τῶν ἀναβολέων του, μεθυσμένος ἀπὸ λύπην καὶ αἷμα, ὁ στρατηγὸς ἐξέβαλεν ὡς εἶδος μηκυθμοῦ φωνήν:

— Ἐμπρός! . . . ἐφ' ὄπλου λόγχην!

Καὶ τὸ στρατεύμα ἐνθουσιασθὲν, ὤρμησεν ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ, κατατροπῶσαν αὐτόν.

(Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ γαλλικοῦ).

Π. Ι. ΒΕΡΤΡΑΝ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ «ΟΣΜΑΝΙΕ»
ΠΑΥΛΟΥ Ε. ΠΑΧΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΝ ΝΕΟΧΩΡΙΩ ΤΟΥ ΒΟΣΠΟΡΟΥ

Νέον φαρμακεῖον ἰδρύθη εἰς τὸ Νεοχώριον τοῦ Βοσπόρου ἐν τῇ συνοικίᾳ Ἀγ. Νικολάου, ἀρ. 228, ἐναντι τοῦ σταθμοῦ τῆς χωροφυλακῆς. Εἰς τὸ φαρμακεῖον τοῦτο θὰ εὐρίσκωσιν οἱ βουλόμενοι φάρμακα νοπότατα, πρωτίστης ποιότητος, ἀφθονίαν διαφόρων σπασιαλιτέ, ἐν δὲ τῇ ἐκτελέσει τῶν παραγγελιῶν των εὐσυνειδησίαν καὶ μετρίαν τιμὰς. Διάφοροι ἰατροὶ καθ' ὠρισμένας ὥρας θὰ ἐξετάζωσι τοὺς ἀσθενεῖς, θὰ προσφέρωσι δὲ τὰς συμβουλὰς των δωρεὰν εἰς τοὺς ἀπόρους.

'Αε' Όλα

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

*Ιδρυθείσα τόν Αύγουστον του 1910.

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΕΤΗΣΙΑΣ

Διά τήν Τουρκίαν (μετά των ταχ. τελών) Γρ. 25.—
το εξωτερικόν » » » Φρ. 8.—

*Εξαμήνιοι τὰ ἡμίση.

20 Παρ.—ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ—Παρ. 20

Τὸ 'Αε' Όλα ἐκτυπῶνται ἑβδομαδιαίως εἰς
ΔΕΚΑ ΧΙΛΙΑΔΑΣ ἀντίτυπα.

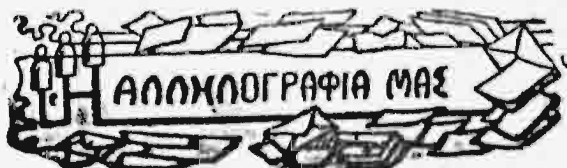
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ:

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΜΠΤΟΠΑΖΑΡΟΝ, ΣΑΤΣΗ ΧΑΝ. ΑΡΙΘΜ 16

Οὐδεμίᾳ αἰτησίᾳ πρὸς ἐγγραφήν γίνεται δεκτὴ,
ἂν δὲν συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ σχετικοῦ ἀντιτίμου.

ΑΚ-ΔΑΓ, Ν. Θωμαΐδην, διεύθυνσις ἡλλάγη.—
Αὐτόθι, Σοφοκλ. Παπαδάκη, ἂν εὐαρεστησθε,
θὰ ἀποστέλλωμεν εἰς ἕν δέμα τὴν 'Επιθεωρησίαν
μας εἰς διεύθυνσίν σας, ὅπως λαμβάνωσιν αὐτὴν
οἱ αὐτόθι ἀναγνώσταί μας πρὸς περισσοτέραν
ἀσφάλειαν.— ΑΜΑΣΣΕΙΑΝ, Σ. Παυλίδην, δι' ἀρι-
θμούς, ὅς ἐσημειώσατε εἰ; τὸ δελτάριόν σας, ἀπο-
στεύλατε τμήμα.

ΒΙΖΥΗΝ, Εὐδοκ. Δεληγιώργην, λαμβάνετε ζητου-
μένους ἀριθμούς, φροντίσατε τὴν παραλαβὴν των
καὶ ἐπιστρέψατε τὰ περιπλέον.— ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ,
Βασίλ. Δανηλίδην, ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη, φύλλα
ἀπεστάλησαν.

ΓΚΙΟΥΜΟΥΑΤΖΙΝΑΝ, Πέτρ. Ζωίδην, ἅμα τῇ
λήψει δελταρίου σας ἀπετείλαμεν.— Αὐτόθι,
Σοφοκλῆν Κομνηνόν, ἀπεστάλησαν.

ΔΕΔΕ-ΑΓΑΓΣ, Ἰωάν. Ἰατροῦ, ἅμα τῇ λήψει
τοῦ δελταρίου σας ἀπεστάλησαν ζητούμενα ὡς καὶ
τελευταίος ἀριθμὸς φυλλαδίου.

ΕΛΙΣΣΕΪ-ΝΑ (Βουλγαρία), Γ. Ζαχαριάδην, εὐχα-
ρίστως ἐνεγράψαμεν εἰς τὴν στήλην τῶν ἀναγνω-
στῶν μας, ἀπεστάλη οἰσιρὰ δ' ἑξαμηνίας, τμήμα
ἐτήσιον ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ (Ἰκονίου), Χ. Τσαλβῆν, τμήμα
37,50 γρσο. ἐγγραφῆς ὑμῶν καὶ Π. Κεττεκίδου
ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν, συμμορφώθημεν.

ΙΩΑΝΝΙΝΑ, Α. Α., ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη, ηὐξή-
σαμεν ἀριθμὸν φύλλων τῇ εὐγενεῖ φροντίδι σας,
τμήμα ἐλήφθη νέας ἐγγραφῆς διὰ Γ' ἔτος 'Επι-
θεωρήσεως, ἀποδείξεις τέσσαρας ἀποστέλλωμεν,
εὐχαριστοῦμεν.

ΟΥΖΟΥΝ ΚΙΟΠΡΟΥ, Α. Χρησιδῆν, δελτά-
ριον ἐλήφθη, μέχρι τελευταίου ἀριθμοῦ ἐστάλη-

σαν φύλλα φροντίσατε παραλαβὴν.— ΟΙΝΟΗΝ,
Ἰωάν. Τσιρκιτζῆν, τελευταία σας ἐπιστολὴ ἐλήφθη,
ἀπαντῶμεν ταχυδρομικῶς.

ΣΜΥΡΝΗΝ, Δημήτ. Παταδόπουλον, αἰτούμενα
ἀπεστάλησαν.

ΠΛΩΜΑΡΙΟΝ, Ι. Μαυραγάνην, ἐπιστολῆς σας
περιεχόμενα μᾶς ἐξέπληξαν. Ζητήσαντες ὁμῶς παρὰ
τῆς ἐνιαῦθα Ἀθηναϊκῆς Τραπεζῆς πληροφορίας,
ἤκούσαμεν ὅτι στεροῦνται εἰσέτι εἰδήσεων. Ἐνηρ-
γήσαμεν τὰ δέοντα.

ΠΟΝΤΟΗΡΑΚΛΕΙΑΝ, Σοφοκλ. Ἀρσλάνογλου,
ἀριθμοὶ ζητούμενοι ἀπεστάλησαν πρὸ πολλοῦ.

ΦΕΡΕΤΖΙΚ, Κ. Δημητριάδην, δελταρίου σας
γραφόμενα ἐξετελέσθησαν πρὸ πολλοῦ.

ΧΙΟΝ, Οὐρανίαν Φρυδᾶ, ἐπιστολὴ καὶ ἀντίτι-
μον ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν, ἀμέσως ἀπετείλαμεν
αἰτούμενα.

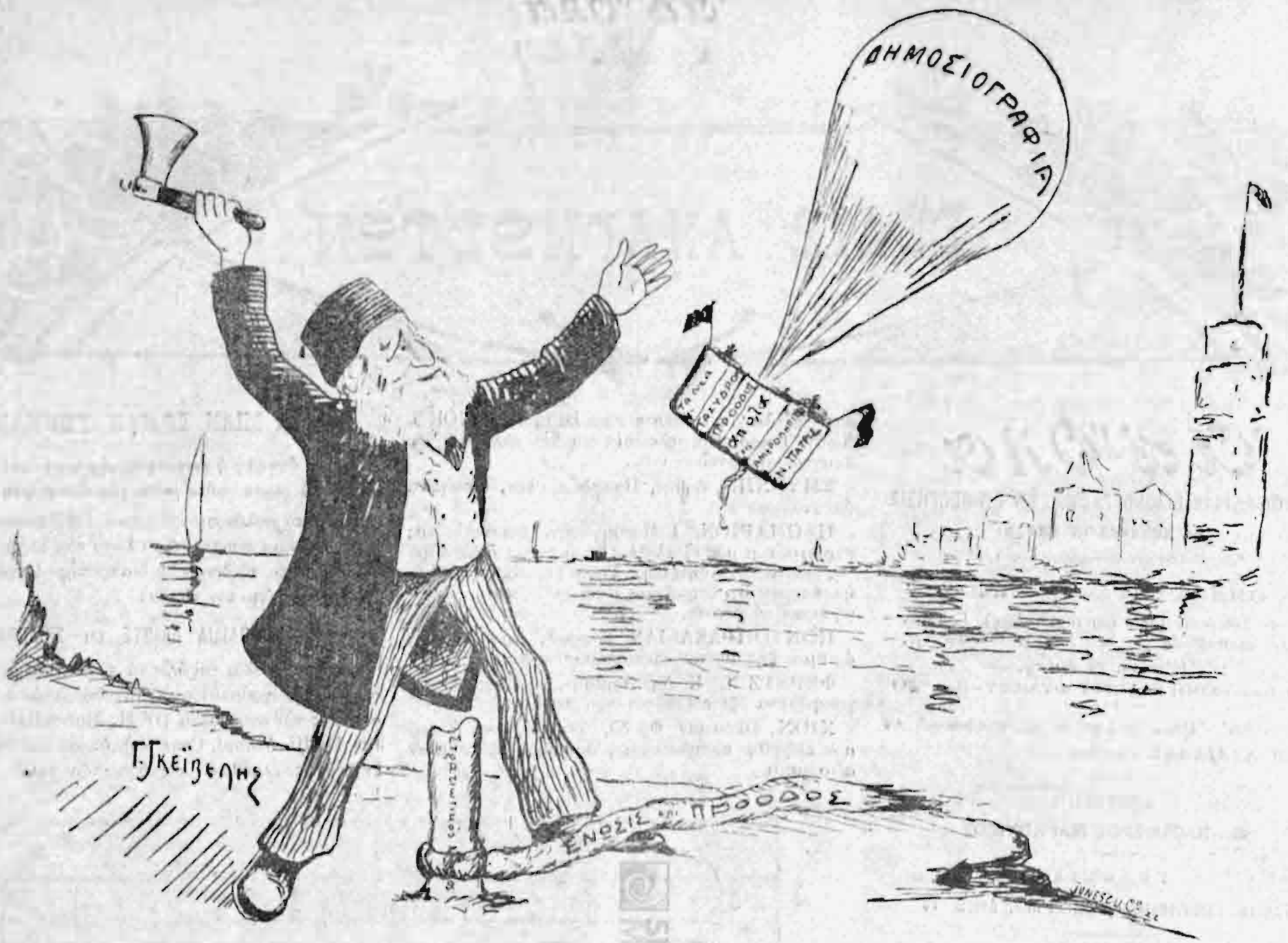
ΔΙΑ ΜΙΑΝ ΩΡΑΙΑΝ ΓΕΝΕΑΝ

Εἶναι δυνατὴ ἡ ἀπόκτησις ὀφθαλμῶν παιδῶν καὶ
ποῖα τὰ πρὸς τοῦτο μέσα τῆς ἐπιστήμης;

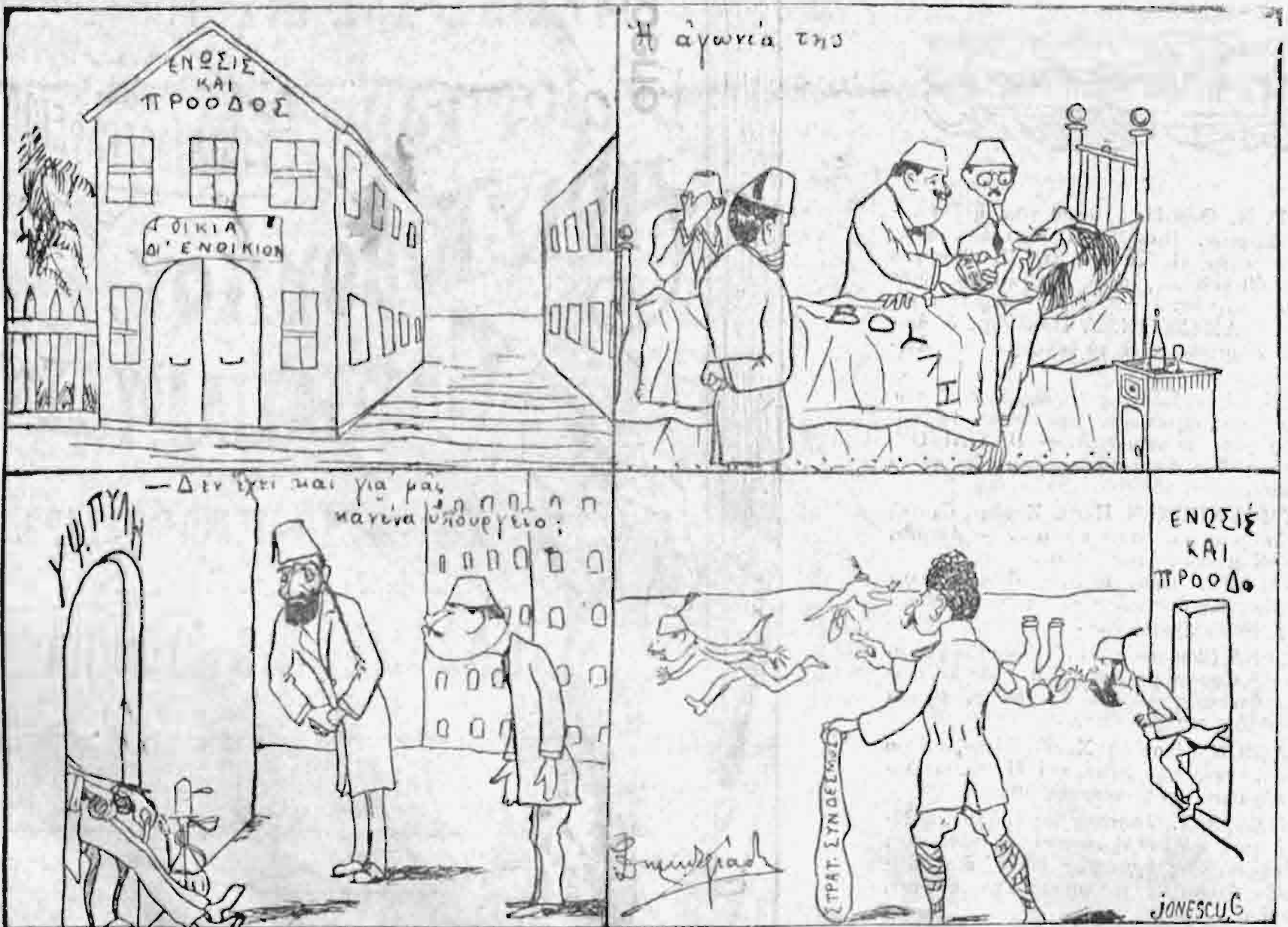
Αὐτὸ τὸ πολύκροτον καὶ λίαν ἐνδιαφέρον κοινω-
νικὸν ζήτημα προσπαθεῖ νὰ λύσῃ τὸ ἐξόχως ὠραῖον
ἔργον, ὅπερ ἐξέδωκεν ὁ διαπρεπὴς ἰατρός κ. Μ.
Μαῦσειδης ὑπὸ τὸν τίτλον:

Ἡ ΚΑΛΙΠΑΙΔΙΑ ΑΛΟΤΕ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΟΝ

Σπεύσατε ὄλαι καὶ ὄλοι νὰ τὸ ἀποκτήσετε, ἀπο-
στέλλοντες γραμματόσημα ταχυδρομικὰ 3 1/2 γρσο-
σίαν εἰς τὸν συγγραφέα (D^r Μ. Μοῦσιδης—Péra, 6-
rue Hadji-Ahmed, Cons/ple), ὅποτε καὶ θὰ λάβετε
ἐν τεύχος ἐλεύθερον ταχυδρομικῶν τελῶν.

Κιαμήλ "Ωρα σου καλή! πέτα ελεύθερο, χωρίς φόβο, τώρα ποῦ ἔκοψα τὸ σχοινί!

Ἡ κατάσταση.